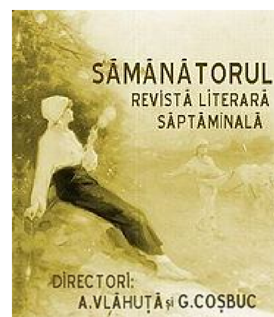

Anul I. Nr. 4 - august 2011 - Apare la sfârşitul lunii începnd cu data de 1 mai 2011. Prezentului număr i se adaugă un supliment

Primii directori şi fondatori din 1901: Al. Vlăhuță G. Coşbuc

CUPRINS

Fragmente din aparitiile lunii iulie.

Cititi volumul complet la www.editura-online.ro

Proză

Al FLORIN ȚENE - Geamănul din oglindă
FLORINA-SANDA COJOCARU - Fana
GEORGE ENE - Cinci sute grafo-clipuri
LIVIU-FLORIAN JIANU - Povesti muritoare
RODICA ANCA -1. DEDELHI - 2. Jurna Lamar
CRISTIAN MARCEL FELEA - 1. Nedreptatea de a fi femeie - 2. Trecute ierni, neimplinite iubiri

Poezie

CEZARINA ADAMESCU - Adierea mătăsii
LIVIU-FLORIAN JIANU -1. Lumea de aur - 2. Imnurile fatarniciei - 3. Alter Iuda
EMIL DRUNCEA - Insula de cuvinte
AL. FLORIN ȚENE - 1. - Sonata pentru cresterea ierbii - 2. - Drumul Golgotei spre Sfintenie -

Critică literară, eseu

AL. FLORIN ȚENE - Cronici noi si poezii

Teatru

GEORGE ANCA - Nefertiti

Anunțuri, felicitări, donații, pagini de acum un secol, legături (link-uri) trimise pentru publicare

Director 2007-a.c.: NICOLAE N. TOMONIU

Presedinte ARP MARIANA BRAESCU SILVESTRI

Fondator nou 2007: ARTUR SILVESTRI

În această lună adăugăm şi o ediție SPECIALĂ!

De retinut!
Noua revistă literară Sămănătorul contine fragmente din scrierile apărute pe situl www.editura-online.ro
În interior mai gasiti si pagini din numerele anilor 1901-1910

Căldură mare, mon cher !

Un editorial
de Nicu N. Tomoniu

www.tomoniu.ro

Apariția primelor numere ale revistei "Sămănătorul" a impulsionat nu numai debutații care au vazut în ea o oportunitate de a se lansa în literatură. Însăşi autorii consacrați - aflați în concediu - s-au pornit să-şi scoată manucrisele de la naftalină, să le finalizeze şi să mi le trimită la pachet pentru că nu era tot una ținerea manuscrisului la "popreală", cu publicarea măcar a unei mici felii care să-i miroasă cititorului a scriere bio, a scriere absolut naturală şi originală.

Şi nu-i de mirare să publice aici! Rar lucru azi să găseşti o scriere neatinsă de canoanele redacțiilor "de gaşcă" unde se lansează autorii cu "bombe de presă" care explodează instantaneu prin emisiuni TV şi radio, prin articole din jurnale ciocoieşti şi prin expoziții de carte "bine sponsorizate" fie de cei cu ciolanul în gură, fie de cei care "taaare l-ar mai linge" şi ei puțin.

Deci căldură mare, mon cher! Se sculă Traian, pe un cal bălan, țipând în stilu-i năzdrăvan: "- În săbii să ne săbiem, în buzdugane să ne buzdugănim, ori în cărți tari să ne citim!" Şi cum ieşi la luptă *"Epoca Băsescu, integrarea şi dezintegrarea României"*, pac şi copilul comunistului Tisminețki taman din SUA cu al său *"România în timpul lui Băsescu: Aspirații, Realizări şi Frustrări din timpul primului mandat"*. Musai toate "aspirațiili", "realizărili" şi "frustrărili" cu literă mare. (Vezi "Libertatea" din 27 iulie a.c.). **Numai citind titlul te-apucă năduşeala!**

Şi atunci, ce să căutăm noi, muritorii de rând printre gladiatorii literaturii de astăzi?

Ogorul Sămănătorului e curat ca lacrima. Nicio buruiană! Deşi prin literatura nepartizană pe care o promovăm, nu putem zice că n-avem urzici pentru stăpânire. "Mai sapă Moromete o fântână", "Povestea pomenirii lui Dumnezeu" ale d-lui Jianu, "Unu, plus unu" al d-lui Druncea sau "Agramatisme, manipulări şi silă" al d-nei Anca - amândoi debutați ai lunii iulie - cele "Cinci sute de grafoclipui" ale d-lui Ene, romanele de profunzime a vieții reale de astăzi ale Florinei Cojocaru sau ale d-lui Felea sunt semințe ale unei noi generații, semințe ale unei noi recolte ce va acoperi "şourile" mizerabile ale televiziunilor unor îmbogățiți peste noapte.

Alăturând şi piesele grele, Cezara Adamescu şi Al Ionuț Tene, revista noastră online, poate privi de sus publicațiile ciocoilor de presă.

„SĂMĂNĂTORUL", este o nouă publicatie literară online concepută de Nicu Tomoniu - director al acestei publicatii - cunoscut in activitatea literara ca Nicolae N. Tomoniu, editor delegat ARP si manager al siturilor www.semanatorul.ro si www.editura-online.ro site-uri sprijinite moral si material de doamna Mariana Braescu Silvestri prin ARP - Asociatia Româna pentru Patrimoniu.

Conceptual si artistic - tehnic, actualul proiect "Revista Sămănătorul" este lansat de catre prof. Nicu N. Tomoniu, editor "Semanatorul", fondator al Fundatiei Tismana, ca o nouă formă de publicatie online, înlocuind vechiul Buletin informativ "Sămănătorul" care apărea din anul 2009. Înlocuirea acestuia cu actuala revistă s-a făcut deoarece buletinul lunar nu avea decât o pagină web cu titlurile apărute la Editura online Semănătorul (www.editura-online.ro) si articolele de critică literară apărute pe situl www.semanatorul.ro în luna precedentă.

În luna iulie 2011, împlindu-se trei ani de la înfiintarea editurii online "Semănătorul", am considerat că trebuie înființată o nouă revistă "Sămănătorul" unde autorii noştri vor găsi de acum încolo, fragmente din noile lor scrieri. Le vor găsi online, în trei modalități de vizualizare, conform dorinței fiecăruia şi a posibilităților PC. Recomandam prima variantă, cu link-uri active:

http://www.semanatorul/revista/index.htm — **Format PDF**

http://www.tismana.ro/samanatorul/index.htm — **Format PLASH**

http://www.scribd.com/semanatorul — **Format document scribd**

Întâlnirea de la Vila Sfetea (astăzi Vila Ursu) de la Tismana

(continuare din numărul trecut)

Prof. univ. Alexandru Melian: "*- Vă propun tuturor o dezbatere pe tema "bombelor de presă" cum le-aţi numit în cazul scrierilor lui Djuvara. Aici apare un paradox, ce facem cu omul care se bagă în istorie şi în lingvistică nefiind nici istoric, nici lingvist? Noi, criticii literari, apoi istoricii şi lingviştii - pentru că omul bagă în lexicul românesc o serie de aşa zise "cuvinte cumane - să-i dăm importanţă sau nu? Dându-i importanţă nu-i ridicăm mingea la fileu? Iar ignorându-l, gogoriţele lui nu se răspândesc în mase şi fac rău? Asta-i dilema!"*

- D-le Melian, cazuri nefericite ca al d-lui Djuvara sunt puţine dar fenomenul e bine disimulat şi trebuie să atragem atenţia asupra lui. Pe Djuvara l-a lansat Ion Cristoiu constatând că omul vine de la serviciul lui din Africa cu o pensie de doar 60 dolari, care evident că nu-i ajungeau. Hoţomanul de Cristoiu ştia prea bine cum te poţi lansa subit în literatură: ori scrii o carte "mare" fără niciun cusur, ori spui o prostie la fel de mare - de tip "Codul lui Da Vinci" sau "găinii care naşte pui" - şi succesul e garantat. Când a lansat Cristoiu - printr-un articol - tâmpenia cu Thocomerius, prinţ cuman care l-a făcut pe Basarab Întemeietorul şi pe lângă el a mai făcut şi Ţara Românescă, erau la comentarii circa 350 de poziţii contrare printre care şi a mea, cu invitaţia de a intra pe un site de-al meu unde aveam un capitol privitor la basarabi.

Apoi, d-l Artur Silvestri mi-a editat cartea "Neamul lui Basarabă" şi am pus-o pe Internet. Credeţi că am estompat bomba lui Cristoiu şi a lui Djuvara cu ale mele 400 expemplare editate şi distribuite la întâmplare faţă de mediatizarea formidabilă îniţiată de Cristoiu prin presă, prin televiziuni şi prin invitarea "personalităţilor" la lansarea cărţii? Abia acum, după mai bine de patru ani, când lumea a inceput să ia cunoştinţă de demontarea punctuală a diversiunilor djuvariste, moşul Djuvara s-a potolit cu Thocomerius al lui. Cartea n-a mai fost editată dar a scos alte cărţi, la fel "bombe" nedocumentate, care fac furori şi umplu librăriile. Asta, pentru că omul e chemat la televiziune, e invitat pentru o "porţie de istorie" la radioul naţional sau alte asemenea trucuri ale "nucleului dominant" - cum spunea Artur - şi ale pata-pleşu-cristoilor de presă cum zic eu. Acesta e fenomenul grav care trece neobservat in lumea "bună", ba mai dă apă la moară celor de la putere, inclusiv şefului statului cu "Condamnarea comunismului", carte scrisă cu condei tisminetkian. Tismăneanu, Djuvara şi alţii ca ei prosperă, s-au ajuns!

Iată deci, faptul e fapt: vasăzică nu m-am lansat eu cu o carte bine documentată cu trimiteri exacte la marii istorici care tranşaseră o dată problema întemeierii ţării. S-a lansat d-l Djuvara iar acum librăriile cârcâie de cărţile lui. "Operaţiunea Cristoiu" a reuşit cu bine!

Revenind la tema propusă şi în lumina acestor fapte, sunt de acord că nu trebuie băgaţi în seamă aceşti oameni dar de ce să nu dezvăluim subteranele afacerii literare? De ce să nu promovăm pe aceia care au luat atitudine corectă faţă de o lansare literară diversionistă?

Prof. univ. Doca: *"Şi eu sunt de acord că specialiştii ar trebui să întervină împotriva intruşilor din meseria lor. Lucrul trebuie însă făcut din faşă, din faza incipientă. După ce a intrat în spontanul maselor prin mijloacele mass-media este greu să mai repari ceva."*

- Bineînţeles d-le Doca nu ştiu dacă suntem la începutul fenomenului dar incurajarea redacţiilor nepartizane, aşa cum este "Editura online Semănătorul" ar fi un prim pas spre normalizarea lucrurilor. Djuvara este un caz nefericit iar Tismăneanu şi tatăl său Tisminetki, care a pus sămânţa comunismului rusesc în ţara nostră, sunt accidente ale istoriei româneşti.

Hai însă să nu mai vorbim despre aceştia sau despre noi înşine. Ştiţi câţi tineri cu scrieri valoroase bat la porţile redacţiilor? Reducerea dramatică a fondurilor ministerelor de resort duce la ocuparea zonei devenită liberă de către oportunişti din zona privată iar zona privată, cum bine ştiţi, e ocupată la noi de neşcoliţi sau şcoliţi pe la universităţi particulare din Herculane, Lugoj sau alte oraşe făcute artificial "centre universitare".

Pentru a încheia domnule, eu ştiu un principiu: lucrul bun trebuie popularizat indiferent de la cine vine mai ales dacă el înlătură un fals statut.

Să luăm de pildă Mânăstirea Lainici pe care aţi vizitat-o astăzi. Se vehiculează de ani buni că "lainici" ar veni de la cuvântul "lainos" care - se zice - ar proveni din greaca veche şi înseamnă "piatră". Fals! Grecii au numit renumita aşezare săpată în stâncile Iordaniei "Petra", deci "lainos" este o invenţie românească. Am scris un articol pe tema asta şi a fost popularizat prin principalul ziar local "Gorjeanul" şi prin publicaţiile ARP. Iată! Asemenea atitudini venite din popor trebuie promovate şi nu versiunile "oficiale" care ţintesc scopuri ascunse, pentru că este clar că după 1989 am fost copleşiţi de personaje dubioase revenite în ţară sub genericul "disidenţi comunişti". Cârcâie ziarele de ei şi au dat tonul unei hărmălaie şi a unei nebunii jurnalistice care cu greu va mai putea fi estompată aşa curând.

(Va continua în nr. viitor)

Emil Druncea

Insula de cuvinte

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

Debut!

Pentru zăpezi

m-am născut,
pentru ploi,
pentru soare
şi vânt.
Iubire…
primăvăratic gust,
Soarele stă aşezat
pe palmele verii:
eu sunt
cât toate Câmpiile
lumii ;
în toamnă foşnesc
vechi cântece ţărăneşti
dintr-un muzeu natural,
şi e liber la fructe
şi e liber la must .
Lumina şi umbra,
iarba,
copacul.

Să ne bucurăm,
aici e iubirea!

Motive

Din motive de
roşu cu verde
ne înfrăţim cu florile.

Dăruim !

În noi
e universul,
toate culorile.

Iubim !

Uneori,

ne mai stau
geamanduri în cale,
alteori,
sărim peste surâs,
viața,
un munte ?
o vale ?
Soarele,
răsărit şi apus.

Semăn cu totul,

cu toate.
Cu un copac
ce priveghează
vântul,
cu un sărut furat
uneori,
cu apa care
spală păcatul,
cu verbul ce duce
spre drumul iubirii.

Universul

are formă de pasăre,
la început de lume
a fost zborul.

Universul
are formă de cruce,
nu există zbor
fără iubire.

Au căzut visele

odată cu roua,
cu cerul senin?
Le-am uitat
pe etajere
împreună cu ceasul
care-a trecut?
Să fie clocotire
până la ultimul semn !

Unu, plus unu,

plus trei,
amestecați bilele!
Jucăm la loterie.
Unu, minus unu,
minus trei,
Doamnă...,
Domnule...,
Cine urmează ?

Un copil plânge,

i s-a stricat bicicleta.
Pe uşa aparamentului 23
stă scris : « Aici reparăm
plânsete de copii.
Noaptea,
închis.
Se scriu poeme "
E prea asurzitor
plânsetul lumii!.

Citiți volumul INSULA DE CUVINTE integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Emil_Druncea-Insula_de_cuvinte.pdf

Rodica Anca

debutează cu două volume:

DEDELHI și Jurna Lamar

Fragmente din volumele care se pot citi integral la

www.editura-online.ro

Butonul PROZĂ

DEDELHI

Debut!

Jurnal

Să fie ***6 nov?***

Cred că da, dacă azi e miercuri şi luni a fost 4, Diwali, Anul Nou pe aici. Doamne, ce noapte plină de bubuieli şi sufocantă! De la crackere şi artificii. Până nu s-a afumat prea tare, a fost chiar frumos, deşi, de-aici, din „gheşthaus", n-am văzut mare lucru. Destul de departe, se vedeau „anare" şi alte focuri bengaleze plesnind pe cerul încărcat de fum înecăcios. (Repară unii pe aici nu ştiu ce la baie. A doua oară, sau a treia. Umblă prin toată casa. A mai venit şi Pinku, să dea cu nasu', că nu face nimic altceva! Inspectează şi aşteaptă două rs. Ieri i-am facut poze cu sahab. Îi place ceasul că are şi radio. Cântă toată ziua filmigane, de să-mi ajungă toată viața! Cam infantile, cântecele astea! Pinku nu se-ndură să plece. Din pricina ceasului! Au plecat, în schimb, ceilalți, după ce au scos uşa de la şifonier şi au lăsat-o pe balcon. Cred că vin după-amiază. A plecat şi el, că-l căutai şi nu se vede. Mi-au pus şi un fel de ivăr la uşă, că nu se închidea. Se vede că o fi vorbit aseară Ashok cu careva, de veniră ei acum!)

Despre ce vorbeam? Despre Diwali. Nana mă întreabă cum a fost. Acum aproape 20 de ani mi-a plăcut, dar atunci eram printre vecinii din D-uri. Am aprins şi noi, acum, câteva lumânări, care au ars până jos, că le lipisem pe balustradă. Nici un pic de vânt, măcar să le clintească flăcăruile! Pocnitorile, mai bine zis bubuielile, au ținut-o până la ziuă, de am tresărit tot timpul şi n-am dormit neam! Cam atât despre Diwali.

Au trecut 14 zile de când am venit. Abia ieri a început Gigi sahab cursurile. E fericit că are 13 sau 14 studenți. Se scoală cu noaptea în cap, nu cumva să întârzie! (dacă merge agale, face cam 10 minute printre flori si pomi in floare!) Gata, a venit don profesor! Azi i-au venit alți studenți! În drum spre casă, face şi cumpărăturile – pâine, lapte, banane. A adus vreo şase cărți de la bibliotecă. Cu astea ne umplem serile. Îmi citeşte până adorm. Televiziune? N-am auzit… E un aparat la cantină, dar cum să te duci dacă nu mănânci acolo? Am mâncat o singură dată şi am suferit o săptămână de stomac. Prea iute, otrăvitor de iute! Acum gătesc eu, că avem un reşou de aragaz. Norocul meu că profesoara de dinaintea noastră, tot de română, a lăsat câteva oale şi farfurii, tacâmuri şi ceşti, că n-aş fi putut face nimic. De câte ori gătesc mă cert cu ei (cu funcționarii de la departament) în gând, că nu ne-au dat chestii în folosință, ca altădată. În plus, mă obsedează apa, care nu e sigură. Au jos, la parter, un filtru de la care bem şi gătesc, dar spălatul vaselor, legumelor, mâinilor… Ca să nu mai spun de spălatul rufelor, că nici n-am în ce, nici unde să le usuc (pe uscătorul de rufe, am atârnat hainele, că în dulap e igrasie). Nici urmă de Oberoi! Nici de sabgi wala, nici de macili wala, nici de cărnar, pâinar, lăptar, etc. Nu mai vine nimeni… Trebuie să mă duc pe jos cam cât până la Reşița, după orice fleac! Cu țigările o duc foarte, foarte prost. Fumez unele fără filtru şi foarte scurte, şi tot scumpe îmi par, l0 rs pachetul! Charminar – patru minarete.

Altă belea: nu pot să fumez pe nicăieri: 10.000 rs amenda! (Acum, că recitesc, ştiu că m-a minţit G, 10.000 de amendaţi, nu de rupii!) Leafa pe o lună, sau mai mult, că nu ştim sigur cât e aceasta, încă. Nimeni nu ne răspunde, oricât am întreba! O fi secret, mai ştii… Şi, apropo de leafă, nu reuşim să aflăm cât o fi costând biletul ăla al meu de întors, că mă tot întreabă Nana. I-am rugat pe Ashok, pe Vinod. Eu am zis, eu am auzit! Toţi par deosebit de prietenoşi, binevoitori, dar e numai de suprafaţă. Nu simt că ar fi sinceri. Poate Esha, care a venit săptămâna trecută să ne vadă. Doamne, e neschimbată! Doar câteva fire albe, în rest e ca acum 20 de ani. Şi are 60! M-am bucurat să o revăd. Pe ea o cred că era sinceră când spunea că eu îi eram singura prietenă, pierdută şi regăsită acum. Fetele ei sunt şi ele mari. Radha are 30, stă cu ei, nu s-a măritat. Tara are 24, nici ea nu e măritată, lucrează în Bombay la o bancă şi are un amic în Madagascar, parcă, ori Singapore. Se pregăteau să plece în concediu, în Europa, fetele… Cred că au plecat deja. Esha are o editură. E mulţumită. Spunea să stau cu ea la vară. Mă duc acasă la copilul meu, că mi se rupe inima de dorul ei. Am mai vorbit şi cu Fam Gupta, care au fost deosebit de bucuroşi să ne vadă, ne-au invitat la o puja, o masă de sărbătoare, vizită în care ne-am simţit foarte bine. Dar de atunci n-au mai dat nici un semn de viaţă. O s-o mai caut eu pe doamna, că mi-a promis reţeta de gulab jamu. Şi Ashok a promis o carte de bucate, îl tot pisez, până mi-o aduce. Ne-au adus pături, că s-a făcut răcoare noaptea. Ce-o fi azi, Ziua Bunei Voinţe? Au reparat şi dulapul ăla cu care n-am ce face… ***8 nov.***

Citiţi mai departe pe site:
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Rodica_Anca-Dedelhi.pdf

Citiţi un fragment din «Jurna Lamar»;

A G R A M A T I S M E , M A N I P U L Ă R I Ş I S I L Ă

Curând n-o să mai deschid televizorul la ştiri! Nu mai suport. Au înnebunit toţi: guvernanţi, parlamentari, sindicalişti şi ziarişti. Scenarii peste scenarii, care mai de care mai absurde, cum îi trăzneşte unuia o tâmpenie, vine şi-o deşartă în capul nostru. Cine e în spate, cine e dedesubt, cine pune la cale, ce pune la cale, ce vrea să schimbe şi cu ce vrea să schimbe, etc. etc. Tot "bizonul", cum ziceau caţavencii, se isterizează: face câte trei – patru greve una peste alta, vociferează, împroaşcă mahalagisme şi "ba a mă-ti" fără nici un fel de sfială, se acuză de hoţie şi minciună şi îşi numără unii altora "ouăle" cu nonşalanţă dezgustătoare, pe stradă, la tribuna "perlamentului" sau pe ecran. Iată o mostră, auzită de mine la tv: "au violat constituţia şi au supus la perversiuni regulamentul de funcţionare", se plângea un parlamentar, în legătură cu tentativa de schimbare a lui Văcăroiu şi a lui Năstase.

Şi, cireaşă pe tort, spre sfârşitul lunii vor veni şi minerii, la vreo zece mii de capete, peste noi, să ne arate ei ce înseamnă democraţia!

Toţi vor lefuri mai mari şi pe nimeni nu interesează cum şi de unde bani.

Metroul nu circulă între ora 4 şi 16, e o aventură să ajungi la servici, chiar dacă ai maşină. Copiii nu merg la scoală de mai bine de o săptămână, iar eu stau toată ziua şi mă intoxic la ştiri şi talk-show – uri, de nu mai lucrez nimic prin casă. În fond, pe nimeni dintre cei care vorbesc, indiferent unde, nu interesează nici naţia, nici economia, nici bunul simţ.

Şi mai sunt şi agramaţi! Toţi: miniştri, guvernator de bancă naţională, reporteri şi redactori, ca să nu mai spun de şefii de sindicate, toţi, nu ştiu să vorbească corect. Nu ar spune ei "pe care" nici în ruptul capului. Mamaia nu ştia carte, niciodată nu am auzit un agramatism în vorbirea ei! Mama şi tata, aveau puţine clase, nici ei nu vorbeau incorect! Când am stat doi ani la ţară, oamenii simpli de acolo, vorbeau corect. Şi G e de acord cu mine. Noana, Petrică nu fac dezacorduri. Ca dovadă de ce fel de carte se face acum la şcoală. Dacă pe Nea Gheorghe îl mai iert, pe primul

ministru, nici în ruptul capului! Şi nici pe ziarişti!

Imediat după revoluţie, toţi vorbeau despre “propietate” de mă apucase şi atunci, ca şi acum, cu “care” în loc de “pe care”, urticaria.

Mă apucă, vorba lui Emiluţ, greaţa. Cred că o să mă lecuiesc curând de a mă mai lăsa timorată de ei, de ăştia de pe ecran, şi o să mă uit doar la filme. Parcă astea sunt mai breze! Crime, calamităţi, accidente, viruşi, violenţă, împuşcături, psihoze, nebuni, isterii, impudoare şi neruşinare! Mai bine ascult muzică la radio-casetofonul ăla minunat pe care l-am cumpărat cu 4 milioane astă vară! Că de citit nu mai pot mai mult de o pagină, că-mi plânge ochiul ăla bun. Ia să mă duc eu la oftalmolog!

R I N A

....

....

Viaţa acolo, la ţară, cu frumuseţea aceea primordială a naturii, cu ţăranii plini de bună cuviinţă, parte integrantă din această frumuseţe, de care îmi amintesc cu dragoste şi nostalgie, a fost ca un basm, ca un vis, ca o feerie.

După ce îşi terminau treburile prin curţi, femeile ieşeau la porţi, care cu ce avea de lucru, furca, vreo ie de brodat, cânepă sau lână de dărăcit, sau cu fasole de ales, orice treabă ce se putea face şezând. Se adunau trei-patru vecine, mai veneau şi “oamenii” lor, că aşa le ziceau pe acolo soţilor, îşi făceau ţigări din tutunul cultivat în grădinile din spatele caselor şi lucrau şi povesteau, trecându-şi vremea plăcut şi cu folos, totodată. Fiecare poartă avea de o parte şi de alta câte o bancă de lemn, iar în faţă, peste şanţul de pe marginea drumului, un podeţ frumos, cu balustrade vopsite cu var. Tot acest aranjament se afla la umbra şi adăpostul unor pomi mari, care te fereau nu numai de soare ci şi de ploaie.

Când trecea pe drum dl învăţător Cepoi. sau preotul, sau careva necunoscut, dar îmbrăcat de oraş, toţi, chiar şi cei mai în vârstă, se ridicau în picioare. “Mamă Anică, de ce se ridică lumea când trece domnul învăţător, ce, de jos nu-i puteţi da bineţe ?” – întrebam eu, cu uimirea copilului de la oraş. “E om cu carte, trebuie respectat” îmi răspundea ea. “Dar pe ăsta care trece acum nu-l cunoşti, de ce te ridici şi îi zici bună ziua?” “Ce dacă nu ştiu cine e, nu mă doare gura să-i dau bineţe, şi-apoi, nu vezi cum e îmbrăcat, o fi cineva mare pe acolo de unde vine.” Aşa am înţeles eu de ce mă punea mătuşă-mea să spun “sărumâna” la toată lumea care trecea pe stradă!

Întâlnirile astea de la porţi se numeau “Taine”. Unde pleci, mamă Lie?” “La taină la Anica lu’ Pâtă”. Că acolo toate familiile aveau porecle: Papanu, Bâzdoacă, Unana, Dilan, le-am uitat, constat cu părere de rău, că erau pitoreşti.(Nu pot să mă dumiresc de unde venea numele ăsta: Dilan -Dylan. Mai era şi un izvor, al lui Baldovin – Baldwin). Alor mei le zicea ai lu’ Platagea. Că strigau copiii după mine “cum dai platageaua?”, adică roşia. Or fi fost din familie de grădinari, cine ştie.

Însă “tainele” cele mai grozave erau cele de seară. Atunci se strângea toată lumea de prin casele din jur, veneau şi cei care fuseseră plecaţi la câmp sau pe aiurea, veneau şi fetele de măritat, aşteptând să treacă pe drum flăcăii, cântând, ţinându-se pe după umeri, câte trei-patru, oprindu-se la fiecare taină să vorbească cu cei de acolo, lăsându-se admiraţi de fete, făcând pe grozavii în faţa părinţilor acestora. Dacă era lună, femeile aduceau şi furcile şi torceau, fiecare povestea ce a făcut, ce a văzut, ce a auzit. După ce se terminau ştirile, începeau poveştile, de obicei cu strigoi, cu lupi, cu iele, întâmplări stranii, de mi se făcea frică, dar îmi plăcea să stau cu capul în poala Rinei şi s-o ascult pe mama Lia povestind, fără să-mi pot lua ochii de la o gâlcă de pe gâtul ei, mare cât o nucă, care pulsa şi mă hipnotiza.

Acolo, tuturor femeilor mature şi bătrâne, copiii le spuneau “mamă”, celor mai tinerele,

“dadă”.

Duminicile mergeau mai toți la biserică, apoi la cimitir, iar după amiaza la horă, care se ținea “pe linie în sus” între biserică, şcoală şi primărie. (“Linie” adică drumul care străbătea satul de la un cap la celălalt, pornind de la Craiova şi sfârşind cine ştie unde, de-a lungul căruia se înşirau nenumărate sate, la distanță de doi-trei km unul de altul.) După ce mâncam, ascultam dacă a început contrabasul să cânte, că doar acesta se auzea de acasă. (Tot aşa şi moara, ca să ştie mătuşă-mea dacă să se ducă la măcinat sau nu). O strigam pe Săftica, o fetiță din vecini, şi plecam şi noi la horă, să căscăm gura şi să jucăm şi noi.pe lângă cei mari. Probabil că de atunci mi-a rămas dragostea pentru dansuri populare, în timpul liceului am dansat în echipa acestuia, iar în 1953, în timpul Festivalului Internațional al Tineretului, împreună cu alte câteva sute sau mii, am dansat pe Stadionul 23 August, la a cărui construcție am participat şi eu, „voluntar”,împreună cu toți elevii de la Iulia Haşdeu.

Nana nu şi-o mai aminteşte bine. A murit în 77. Nana avea 4 ani, Rina avea 74. Dar ea a cresct-o din prima zi. Doamne cât a iubit-o! A fost bucuria care i-a umplut sufletul şi inima şi care i-a luminat ultimii patru ani de viață.

„Aoleu, mor de spateee... Doamne,ia-mă Tu pe mine, că nu mai pot ...” se văicarea ea prin casă.

„Mamaie, nu muri, că vreau pe oliță!”.... „Acum poți să te duci să mori, că stau singură pe oliță” - conversație între ea şi Nana, aşa cum mi-a povestit-o Rina.

S-a stins aşa cum a trăit: fără să supere pe nimeni, fără să aştepte nimic de la nimeni. Ea a fost cea care a dat totul celorlalți. Ea însăşi a fost ofranda adusă vieții, oamenilor şi lui Dumnezeu.

Abia acum imi dau seama cât trebuie să o fi chinuit artrita, spondiloza, reumatismul. Acum când sunt chinuită, la rândul meu. Ea m-a învățat să-i pun ventuze, s-a lăsat pe mâna mea, plină de curaj, cu injecțiile, ba chiar ea m-a îndemnat să i le fac. A avut noroc, nici măcar o vânătaie nu i-am făcut! Dar abia acum mă întreb cum o fi reuşit să mănânce, aproape fără dinți! Insă nici nu mi-a trecut prin cap gândul că aş fi putut să-i pun proteză! Nici ea n-a zis nimic, iar eu n-am să mă iert vreodată că nu m-am gândit! Cum n-am să mă iert nici pentru faptul că în seara nopții în care a murit, a vrut să bea o cafea şi eu n-am lăsat-o!!.Dimineața următoare nu mai aveam cui să-i dau cafeaua.

Era îngropată la Străulesti. De la înmormântare, niciodată n-am mai ajuns la ea. Am plecat în India. Probabil că i s-au risipit oasle, pentrucă mormântul era doar pe şapte ani.

Dar din suflet nu am scos-o niciodată. În orice bătrânică pirpirie care-mi iese în cale o regăsesc pe ea şi mă port cu aceasta ca şi cum ar fi Dada Rina, încercând să îi ofer tot ce nu mai îi pot oferi, din păcate, celei care mi-a fost a doua mamă.

Trebuie să povestesc şi despre copiii de acolo, în mijlocul cărora nu m-am simțit nici o clipă o intrusă, care m-au acceptat ca pe una cu care crescuseră de mici. Mă duceam cu ei pe dealuri, cu caprele, – toată copilăria am regretat că nu aveam şi eu una, dar mă bucuram să le culeg frunze la ale lor – la cireşe, dude, corcoduşe, mere “coricove”, flori, guşteri, melci, păsărele.

Tot ce am scris aici m-a făcut să o înțeleg mai bine pe sora mamei şi să mă înțeleg mai bine şi pe mine. Şi-apoi, dacă eu nu scriu despre acele locuri, timpuri, oameni, cine să-şi mai amintească despre tot peste zece ani? E ca o datorie față de mama, de Rina, față de toți acei minunați țărani. Domnul să-i odihnească pe toți acolo sus, în cerul Său!

Citiți mai departe:

http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Rodica_Anca-Jurna_Lamar.pdf

Cristian Marcel Felea

1. Nedreptatea de a fi femeie -
2. Trecute ierni, neimplinite iubiri

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZĂ

NEDREPTATEA DE A FI FEMEIE

Aş vrea să-ţi vorbesc despre aripile
de care au nevoie inimile pentru zbor,
atunci când ne dor!
Aş vrea să-ţi vorbesc despre mândrie,
care e bună de aruncat sau de vânzare
atunci când ne doare!
Aş vrea să-ţi vorbesc despre dragoste,
dar cuvintele-mi rezistă, nu vin uşor,
chiar de mi-e dor.
Mă mulţumesc, deci, să te privesc şi să tac,
să văd cum atât de mulţi te cer, te doresc
şi doar eu te iubesc!

Şi-ar fi dorit atât de tare să ningă de Crăciun! Să poată ieşi seara să se joace ca nişte copii în zăpadă, printre fulgi, şi să intre apoi în casă la căldură, ca să-şi caute nerăbdători cadourile sub brad. Ea să le desfacă repede, aruncând fericită ambalajele prin toată casa, dar el să le desfacă atent, metodic, umblând apoi cu grijă în urma ei ca să adune hârtiile.

Nu numai că n-a nins, dar spre seară s-a şi mai pornit o ploaie vrăjmaşă, cu stropi grei care plesneau în geamuri. Simţea fiori privind la perdeaua de apă, deluviul sfârşitului lumii care se pornise tocmai acum, de Crăciun. Singură şi înfrigurată, s-a aşezat pe canapea şi s-a acoperit cu o pătură. În toată casa nu era aprinsă nicio lumină, dar nu-i venea să plece de sub aşternutul cald. Cadourile au rămas şi ele ascunse în dulap. Scâncea asemeni unui copil şi-l aştepta să vină odată şi să pună capăt infernului, aducând cu el lumina şi bucuria Crăciunului.

La auzit în cele din urmă intrând în casă ca de obicei, liniştit şi tacticos. Îşi aşeză haina în cuier şi duse fără grabă umbrela să se scurgă în baie. Şi-a mai făcut o vreme de lucru pe la bucătărie înainte să intre, într-un târziu, şi-n camera de zi.

Când aprinse lumina nu păru deloc surprins că o vede ghemuită sub pătură, pe colţul canapelei. Ea-ncerca să-şi obişnuiască ochii cu lumina, privindu-l cu ciudă printre degete pentru că nu venise întâi s-o ia în braţe, furioasă că el nu simţise că era atât de singură şi înfrigurată şi-l aştepta. Îşi trase pătura peste cap, iar el ieşi din cameră nepăsător, stingând din nou lumina. De ciudă, se puse pe plâns sub aşternuturi şi apoi adormi suspinând, ca un copil.

O trezi tot el după o vreme, ca să-i spună că a venit Moşul, dar ea îl certă supărată şi se ascunse din nou înfrigurată printre aşternuturi. Atunci o ridică în braţe ca pe un copil şi o duse în dormitor, aşezând-o în pat. Ploaia infernală nu se oprise, dar îşi domolise curgerea şi cadenţa arar în streşini. Nu se mişcă din aşternuturi, aşa cum o aşezase el, dar nu mai reuşi nici să adoarmă. Când, într-un târziu, veni şi el în pat, se prefăcu adormită. Nu voia să-i vorbească. Fără să insiste, se-ntoarse cu spatele la ea şi adormi. Se puse din nou pe-un plâns înfundat, până rămase fără lacrimi. Apoi se aşeză pe spate, cu pătura trasă până sub bărbie, urmărind pe pereţi dansul umbrelor în slaba lumină ce venea de-afară.

O învinse după un timp curiozitatea şi se ridică totuşi să vadă ce i-a adus Moşul. Îşi alese de sub brad pachetele şi se duse cu ele în braţe la bucătărie. Le aşeză pe masă şi cântărindu-le cu privirea aşa cum erau, ambalate, îşi pregăti un pahar cu lapte cald.

Chiar îi plăcură cadourile! Le rândui frumos pe masă, dând la o parte mormanul de hârtii colorate din care tocmai le smulsese. Era încă supărată, dar laptele cald, pe care-l sorbea cu înghiţituri mici, o liniştise. Privind cadourile, măsurându-le şi încercându-le, se simţi în cele din urmă împăcată, ca o fetiţă ce-a primit păpuşica preferată. Se ghemui înapoi în pat, strângându-l cu drag în braţe. Îl auzi mormăind mulţumit în somn şi adormi şi ea curând.

După două zile, ploaia mohorâtă s-a transformat într-o ninsoare bogată, cu fulgi ireal de mari. Cenuşiul oraşului s-a schimbat brusc într-un alb de poveste. De la geamul dormitorului privea acoperişurile imaculate din care se ridicau alene fuioare de abur. Bogăţia de lumină se reflecta din covorul de zăpadă şi se spărgea în mii de culori. Sărbătoarea cobora din înalt în lume!

„Vino, să ieşim, să ne bucurăm de zăpadă!” Îl rugă, îl imploră, dar el îi rezistă cu calm. „*Iartă-mă, dar chiar am ceva de făcut pentru mâine! Lasă-mă o oră, două şi apoi ieşim.*” La început se aşeză cuminte lângă fereastră. Apoi îşi făcu de lucru prin casă, îşi pregăti hainele, îşi căută bocancii. Se făcuse deja târziu. El continua să vorbească, interminabil, la telefonul mobil. „*Mai mergem?*” „*Scuză-mă, dar nu cred că mai pot! N-o lăsăm pe mâine?*”

Avea ochii roşii când el veni, într-un târziu, la ea. Îl asculta pe replay pe Elvis: „*If I made you fill second best, I'm so sorry, I was blind! You are allways on my mind...*” Îl privea cu ochii mijiţi cum îşi cerea monoton iertare. ”*Ascultă versurile!*” îi venea să-i spună. ”*Eşti surd? Nu-ţi mai pasă de mine!*”. Îşi ţinea

genunchii cu mâinile şi-şi îngropă ochii în ei. Nu voia să-l mai vadă, să-l asculte, să-i vorbească! N-o mai iubea, nu-i mai păsa de ea! Îi simţea mâna prin păr, încercând absent să o mângâie şi-şi scutură capul. „*Astăzi, astăzi voiam să ies afară, nu mâine! Mâine nu mai vreau nici dacă vrei tu! Nu mai vreau nimic de la tine!*” „*Iartă-mă, iartă-mă!*” îi repeta el. Îi sună din nou telefonul mobil şi ieşi din cameră, promiţând că se-ntoarce. Nu se mai întoarse şi ea adormi din nou ghemuită pe canapea.

A doua zi l-a auzit plecând devreme, când afară nici nu se luminase. Lenevi în pat până ce razele unui soare plăcut îi intrară pe geam. Fugi la fereastră: totul era un alb continuu şi ireal. Lumina puternică a soarelui se reflecta din toate unghiurile făcând să o doară ochii şi se simţea veselă, plină de viaţă, cum nu i se mai întâmplase de mult timp. Sigur, va ieşi singură afară, asta va face! Îşi unse grăbită o felie de pâine cu unt şi îşi încălzi o ceaşcă de lapte, pe care le mâncă cu o mână în timp ce dădea iama cu cealaltă prin dulapul cu haine. Tot ce-şi pregătise de cu seară i se părea acum complet nepotrivit. Zâmbi. Era febrilă. Fără să-i pese, şi-a ars buzele cu laptele prea fierbinte.

Când îşi trăgea veselă ghetele în picioare îşi auzi sunând telefonul mobil. Nu voia să răspundă. Era el probabil, dar astăzi era hotărâtă să nu-i vorbească. Va fi ziua ei, chiar de va trebui să se coboare la mintea copiilor din parc pentru asta! Sau mai bine le va face ochi dulci tuturor bărbaţilor pe care-i va întâlni. Doar e o femeie frumoasă, de ce să nu strălucească, să nu se simtă bine? Fie şi singură, dacă el a ales să o neglijeze! Telefonul suna mereu şi mereu, dar nu-i păsa.

Afară era atât de frumos! Întâlnea doar oameni care-i zâmbeau şi ea se simţea fericită trimiţându-le zâmbete de răspuns. Câţiva puştani aruncară cu zăpadă după ea şi se-ntoarse hotărâtă să le răspundă cu aceeaşi monedă. Vedea bărbaţii urmărind-o cu privirea şi se simţea admirată, se simţea perfectă. Era, în sfârşit, mulţumită.

Îi îngheţaseră picioarele (îşi luase ghetele preferate, elegante, dar cam subţiri) aşa că se opri la o cafenea şi comandă un ceai fierbinte de iarnă, cu scorţişoară. Telefonul îi sună din nou şi de data asta, doar pentru că se simţea atât de bine, se hotărî să răspundă. „*Bună, ce faci?*” Şi pentru că ea, surprinsă, nu avea încă un răspuns, vocea continuă: „*Bună, sunt eu, Paul, ce faci? Ce mai faci? Anca, mă auzi? Sunt eu, Paul! Draga mea, nu te-am mai auzit de atâta timp!*”

Citiţi integral la

http://www.semanatorul.ro/editura/2011/C_M-Felea-Nedreptatea_de_a_fi_femeie.pdf

Citiţi integral şi volumul

Trecute ierni, neimplinite iubiri

http://www.semanatorul.ro/editura/2011/C_M-Felea-Trecute_ierni_neimplinite_iubiri.pdf

Liviu Florian Jianu

Lumea de aur

Imnurile fățărniciei

Alter Iuda

Fragment din volumele de poezii care se pot citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZÃ

LUMEA DE AUR

La sfințirea unui templu, la o mare sărbătoare,
Lumea a adus podoabe - ea, bătrână, slabă, oarbă,
Văduva Anastasia - şi-a făcut cu greu cărare,
Şi în curtea lui de aur, a adus un fir de iarbă –

Şi-i era aşa ruşine, că şi bruma ei de bine,
De pe-o pajişte vecină cu bordeiul ei, furase –
Să aducă - pentru boii, cei lăsați de fiecine
Lângă templu - mângâiere, pentru câte duc pe oase -

Pe frontonul de intrare în Biserică, tocmise
Împăratul, să îi scrie, al lui nume, un fruntaş -
Dar un Înger şterse toate cele-atât de scumpe zise,
Şi-a cioplit: «Anastasia a plătit acest lăcaş!»

Şi-au văzut, mirați, minunea, Împăratul, şi curtenii,
Şi-au cătat-o pe bătrâna mult prea bună şi prea oarbă -
Căci un Rai întreg, de aur, n-are prețul, prin milenii,
Cât o inimă, ce–n zdrențe, îi aduce-un fir de iarbă…

25 mai 2011

Citiți volumul de poezii integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Liviu-Florian_Jianu-Lumea_de_aur.pdf

Citiți şi volumulele de poezii **Imnurile fățărniciei**
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Liviu-Florian_Jianu-Imnurile_fatarniciei.pdf

şi **Alter Iuda** **integral la**
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Liviu-Florian_Jianu-Alter_Iuda.pdf

MAI SAPĂ, MOROMETE, O FÂNTÂNĂ

Mai sapă, Moromete, o fântână –
Ce dacă n-ai cu ce?... Cine te-ntreabă?...
Sapă-n țărâna ta română, cu o mână –
Că tot n-ai bani… și tot n-ai nicio treabă…

Mai sapă, Moromete, o fântână –
Mai ia-l de ajutor, pe Niculaie,
Poate mai e, prin sat, încă-o bătrână...
S-aveți să mai trăiți – când nu e ploaie –

Mai sapă, Moromete, o fântână –
E bună apa şi pentru botez –
Şi pentru adăpat pământul până
Se dă de sus, de e, sau nu e, crez...

Mai sapă, Moromete, o fântână –
Căci nu se ştie cine o să treacă –
Poate chiar Dumnezeu, peste țărână…
Să nu-l lăsăm cu inima tot seacă…

10 mai 2011

MĂCAR SĂNĂTATE...

De n-om avea, Doamne, atât: sănătate,
Cu ce vom mai ține poeții în spate?
Căci dânşii, se ştie, mănâncă enorm.
Produc doar risipă. Consumă. Şi dorm.

De n-om avea, Doamne, măcar sănătate,
De unde atâtea, şi-atâtea bucate,
Să facă ciolhane, din zori, până-n zori,
Cu versuri de lux, aceşti mari prădători?

De n-om avea, Doamne, din plin, sănătate,
Cu ce vom mai ține poeții-n palate?
În vieți de cinci stele, cu tot, cu copii,
Să-i ținem în Turnul de Vis: „Sans Souci“?

De-aceea, îți cerem, mereu, şi mereu,
Măcar sănătate, prea bun Dumnezeu,
Să ținem în spate, atât cât se poate,
Aceste condeie, sătule de toate...

18 mai 2011

Liviu Florian Jianu

Poveşti muritoare

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZÃ

CAMPANIE ELECTORALĂ – "FURĂ"

– Fură la spitale?
– Fură şi la spitale!
– Fură şi la Urgenţă?
– Fură şi la Urgenţă!
– Fură şi la poliţie?
– Fură şi acolo!
– Fură şi la universitate?
– Fură toţi!
– Fură şi la agronomie!
– Fură în prostie!
– Fură şi la şcoli!
– A, la şcoli fură în unanimitate!

– Fură şi la partide?
– Da, da, fură pe partide, şi la partide!
– Fură şi în piaţă?
– În piaţă, fură pe alese!
– Fură şi în cartiere?
– Fură şi în cartiere, fură locuinţă cu locuinţă, casă cu casă,
şi apartament cu apartament!
– Fură şi în Europa?
– Fură mai înainte, dar fură şi acu'!
– Fură şi pe stadioane?
– Pe stadioane, fură călălău!
– Fură şi la finanţe?
– Fură, ce să zic, fură cât de mulţi!
– Fură şi la televiziuni?
– Fură toţi, fură în văzul întregii lumi!
– Fură şi în biserici?
– Fură cât cuprinde!
– Ei, dupe cum văd, fură peste tot!

– Aşa e, Doamne! Peste tot, fură!
– Sfinte Petre, e vreun loc unde nu fură în țara asta?
– Fură, Doamne, nu în toată țara, în toată lumea!
– Toți fură, dom'ne?
– Doamne, fură toți, toți!
– Sunt vreunii care nu fură?
– Nu sunt, Doamne, toți fură!

– Aşa, va să zică: la spitale, fură, la poliție, fură, în şcoli, fură, la universitate, fură, la partide, fură, în parlament, fură, pe piață, fură, în cartiere, fură, în Europa, fură, la finanțe, fură, la televiziuni, fură, în biserici, fură, în toată țara, fură, toți fură, DOM'NE, a mai rămas un loc pe lume unde nu fură?

– Doamne, nu ştiu exact, dar nu cred…

– Bine, Sfinte Petre, atunci noi ce păzirăm în timpul ăsta? Aştia fură peste tot! Noi unde furăm? Dacă noi nu furăm nicăieri, cine ştie de noi, care nu furăm nicăieri?

– Că bine zici, Doamne! Până nu furăm şi noi, până nu intrăm în rând cu lumea, nu ieşim la vot! Unde să începem, Doamne? Unde să mergem mai întâi?

– Sfinte Petre, noi suntem cu toți oameni! Buni, răi, noi furăm, şi împărțim şi bune, şi rele cu ei! Aşa că prima şi prima dată, noi mergem în pustie! Să nu deranjăm, ştii?, să nu deranjăm! Să nu zică oamenii că Dumnezeu şi tot binele fură peste tot, şi după aia nu fac tot binele! Şi în pustie, după ce furăm, ne rugăm! Pentru toți! Nu este faptă mai bună, după ce furăm, decât să ne rugâm pentru toți care fură! Tu ce zici, Sfinte Petre, noi doi furăm vreodată, oare, pe pământ, să vedem cum fură oamenii?

– Furăm, Doamne!
– Şi concluzia?
– Doamne, în campanie, toți fură la săraci! După alegeri, fură ocupați! Şi nu mai rămâne decât Dumnezeu la săraci!
- Ce bogați sunt săracii, Sfinte Petre!
– Aşa e, Doamne! Dar ei habar nu au!
– Şi noi câte voturi am câştigat la alegeri, Sfinte Petre?
– Doamne, pe pământ, nu prea! Degeaba furăm în pustie, dacă nu furăm precum ceilalți, în văzul lumii!
– Şi în ceruri, Sfinte Petre, câți ne-au votat?
– Numai îngerii, Doamne!
– Şi oamenii?

– Unu-doi!

– De ce, Petre?

– Toți fură, Doamne, şi încă unde nu fură! Dar nu fură pentru noi!

– Dar pentru cine fură, Sfinte?

– Fură ei pentru ei, noi furăm pentru toți!

– Nu zic ei că dacă furăți pentru ei, fură pentru tine?

– Doamne, țară săracă! De unde atâta bogăție? Nu se ajunge pentru toți, chiar dacă fură la toți! Ba în plus, toți dinafară fură la ei, şi ei, tot din tva, impozite, şi taxe trăiesc! Degeaba fură ăia la ei, că numai fură, nu le deteră decât atâta cât să le ia la fiecare gură de om, zece guri de alegător, dobândă!

– Bine, Sfinte Petre! Să o luăm de la capăt! La Washington, fură?

– Fură, Doamne!

– La Moscova, fură?

– Fură, Doamne!

– La Tokyo, fură?

– Fură, Doamne!

– Fură şi la Bruxelles?

– Fură, Doamne!

– Fură toți?

– Toți fură…

– Din ce fură, Sfinte?

– Din Tine, Doamne…

17 noiembrie 2008

Liviu Florian Jianu

Poveşti muritoare

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZÃ

BISERICA SFÂNTUL GHEORGHE DIN CER

A murit Gheorghiţa. Ieri a murit. Astăzi o îngroapă. În satul ei de lângă Craiova.

Gheorghiţa a fost o femeie care, vreme de cincizeci de ani, a ţinut, pe cheltuiala vieţii ei, o Biserică deschisă.

Vreme de cincizeci de ani, Gheorghiţa se scula odată cu zorile, se ruga, se spăla, se îmbrăca, lua cheile, şi deschidea uşa Bisericii. Se aşeza apoi pe un scaun, lângă masa cu lumânări, şi aştepta.

Intrau oameni, cereau lumânări, ea le vindea lumânări.

Intrau oameni, scriau pomelnice, ea le lua, şi le punea pe masă, să le ia preotul.

Intrau oameni, întrebau ce şi cum, de ale vieţii, de ale Bisericii, ea le spunea când vine preotul, sau îi sfătuia, după puteri.

Intrau oameni de cu dimineaţa, şi până seara târziu. Ea păzea icoanele şi odoarele Bisericii, să nu intre om, să îl împingă necuratul, să facă pe dracul.

Ea aprindea candelele, ea făcea focul, ea dădea cu mătura, ea ştergea praful, ea era om de rugăciune, om de ajutor, şi om de ordine. Ea săpa, grebla, semăna, şi culegea.

Prima Biserică deschisă a Craiovei era a Gheorghiţei. Ultima, tot a ei. Biserica se deschidea odată cu ea, şi se închidea odată cu ea.

Ţinea şi postul, şi rânduielile.

Unei fetiţe orfane, crescută în Biserică, îi spunea ades:

“Maică, tu să mulţumeşti! Cine, ce ţi-o da, să nu uiţi niciodată să mulţumeşti!”

Preotul bisericii are 90 de ani. Mai tânăr decât ea. Spunea:

“Femeia aceasta este o Sfântă. Ea ţine deschisă Biserica. Măcar atâta lucru să facem pe lumea aceasta: să ţinem deschisă Biserica!”

A murit Gheorghiţa. A urcat la cer, şi a deschis Biserica Sfântul Gheorghe Vechi, care va rămâne cu uşa deschisă, pe cheltuiala sufletului ei, o veşnicie. Fie-i amintirea vie!

30 octombrie 2008

Liviu Florian Jianu

POVESTEA POMENIRII LUI DUMNEZEU

Motto: „Nu mi-au trebuit istoric străin să cetesc şi să scriu că au fost scrise în inima mea."(Ion Neculce)

Trăia în zilele noastre, în ţara Caliciei, cea doldora de pustnici şi mucenici, vieţuind în bună înţelegere, meditaţie, frăţie, şi reculegere, un dreptcredincios derviş pocăit, pre numele lui Drojdie. La vârsta înţelepciunii şi a părului alb, care îi învăluia trupul mărunt şi firav, după o viaţă întreagă petrecută în post şi rugăciune, pe scenele lumii, avea acest Drojdie o ultimă dorinţă pe suflet: să facă o pomenire lui Dumnezeu.

Şi era o pomenire, pe vremea noastră, o încercare greu de dus la capăt. Căci trebuiau aduse la Biserică, şi oferite în dar, nu mai puţin decât o pâine, o sticlă de vin, una de ulei, şi o lumânare. Toate la un loc, un condei de cel puţin a suta parte dintr-o uncie de aur. Câţi nu incercaseră să facă mult mai puţin! Să dea toată viaţa lor măcar o frimitură din pâinea staffului calic spre pomenirea Celui Atotputernic! Zadarnică le fusese toată nevoinţa, şi priceperea! Zadarnică arta oratoriei şi elocinţei! Nici un quarc de pâine nu ieşise din mâna, ori buzunarul vreunui calic bogat! Darmite o pâine, o sticlă de vin, una de ulei, şi o lumânare! O minunea din acestea nu s-a mai pomenit! Toţi, dreptcredincioşi din tată-n fiu! Toţi, în consilii de administraţie, slujbaşi ori directori bancari, manageri, comercianţi şi negustori, politicieni, notari, avocaţi, magistraţi, angrosişti, ori, pur si simplu, oameni de sute, ori mii, de euro pe lună, salar!

O, încercarea încercarilor! Ce oameni să aibă în Calicia asemenea averi, încât să dea din ele, un firfiric, măcar!? Cine să îşi ofere asemenea divine plăceri, serafimice desfătări, heruvimice încântări, încât să plătească a suta parte dintr-o uncie de aur, pentru pomenirea lui Dumnezeu!? Cine să îndatoreze Bunătatea Dumnezeiască, cu recunoştinţa omenească? Căci toţi bogaţii Caliciei erau neşte calici, sadea! Care nu puneau, plângeau ei, nimic în gură, cu anii! Nici din curţile lor fără garduri nu ieşeau, pentru a nu risipi, din iconomia puterilor trupurilor lor, caloriile vitale – necum să călătorească în fiecare weekend în alte ţări, pe alte continente, ori oceane! Trăsurile şi le puneau pe foc, anotimp după anotimp, ba o roată, ba un ham, ca să îşi încălzească, cât de cât, bordeiele! Iar animalele de tracţiune, neavând cu ce să le hrănească, le vindeau cu adâncă mulţămită, pe câte o binecuvântare! De maşini, limuzine străine, vile, şi conace, cine să fi auzit? Căci toate maşinile lor, împreună, spuneau ei, se mărgineau la un primus defect, pe care îşi încălzeau picerele, în zilele însorite de iarnă, sau pe a cărui tăblie îşi răcoreau buricele deştelor, sub arşiţa verii! Iar toate vilele lor, laolaltă, erau biete bucăţi de cartoane, sau reviste cu strigături de marfă, la umbra cărora se fereau de

zăduf, ori cu care îşi oblojeau de ger, ţurloaiele! De bani în lei, care din ei să-i vază? Căci toate averile lor, puse pe un singur card, nu ar fi plătit măcar privirea unui ajutor de foncţionar bancar, nici nu ar fi achitat energia pentru o singură citire pe bancomaţ a codului lor PIN, de calici şi bogati, şi emancipaţi! Iar despre bibliotecile lor, ce să mai vorbim? Aveau tot atâtea cărţi, câte cârciumi, supermarketuri, staţiuni, şi restaurante nu s-au deschis, încă, în cultura universală!

“Unde să merg?” se întreba sărmanul Drojdie. “La ce uşă să mai bat, Doamne?” “Căci în toate cocioabele cu termopane, ori cu două-trei nivele de clasă primară, ori în vilele, hotelurile şi restaurantele pline de nevoitori postitori, şi nunţi drepcredincioase, ori în supermarketurile nevoiaşe, ori în băncile care fac comerţ liber cu corcoduşe şi lapte de pasăre - am fost, şi peste tot, am dat numai de mâini întinse, gemete, sărăcie, vaiet, suferinţă şi boală! Dar a suta parte dintr-o uncie de aur, în toată Calicia, *de dat,* nu am aflat!”

La aceste cuvinte, în faţa lui Drojdie a apărut un înger balaoacheş, cu o geacă de piele neagră, şi cercel în ureche. “Pst! Pst! Băiatu’!” .“Eu?” întrebă Drojdie.”Tu, bă ţăranule! Eşti cool! Te-am auzit frecând manganu’! Cât îmi dai să-ţi vând un pont?” “Ce să îţi dau, îngere? Că nimic nu am! Poate, opincile astea din picere!” “Gagiule, eşti marfă! Scoate-le repede, şi deschide timpanu’! Degeaba ceri parale la bogaţii Caliciei! Ăştia e calici! N-are niciodata destul pentru ei! Ascultă-l pe mandea, du-te la nababii Caliciei!” “Şi unde să îi găsesc, îngere?” “Fă paşi la spitale, loosere! Aci, în Iovacra, du-te la Spitalul Filantropiei! Ori la Urgenţă! Să vezi acolo trai, neneacă! Parfum! Lovele cât cuprinde! Parnoase! Parai! Plimbă ursu’ repede! Valea!” “Îţi mulţumesc, îngere! Domnul să te binecuvânteze!”

Şi dervişul Drojdie se încumetă desculţ spre spitalul Filantropiei. La poarta spitalului, pe o pancartă mare, de sticlă, scria cu litere de o şchioapă: “La Paradisul Nababilor”. Iar sub panou, cu litere meşteşugite, un meşter neîntrecut cioplise în foiţă de aur, următoarea inscripţie:

“Ceai cu pâine la micul dejun, ciorbă de zarzavaturi şi ghiveci de legume la prânz şi pilaf de orez fără carne la cină, acesta este meniul servit în fiecare zi bolnavilor internaţi în Spitalul Municipal „Filantropia“. Pentru variaţie, în altă zi bolnavii primesc mâncare de fasole verde sau mâncare de mazăre. O dată pe săptămână primesc bonus două bucăţele de carne, una în ciorbă, iar cealaltă în mâncare. Şi acesta este doar meniul comun. Bolnavii din clinicile de pediatrie, oncologie, diabet, hematologie beneficiază de regimuri alimentare separate, în funcţie de specificul fiecărui bolnav. Bolnavii de diabet, de exemplu, pe lângă supa chioara şi cartofii natur pe post de felul doi, mai primesc şi o porţie de lapte cu fidea. Copiii mănâncă şi un biscuit sau o napolitană.

Un adevărat ospăţ, s-ar putea spune, având în vedere situaţia decentă, numai, de la alt spital cu pretenţii, de data aceasta unitate sanitară regională, Spitalul de Urgenţă Iovacra, unde bolnavii nu au mai văzut de la Crăciun o bucată de carne.

Totuşi, conducerea Spitalului „Filantropia“ recunoaşte că mâncarea servită bolnavilor este mult prea săracă față de ceea ce prevăd normativele, sau față de necesar. „Alocația medie de hrană pentru un bolnav este de şapte lei pe zi, iar noi nu putem aloca decât trei lei. Cheltuim aproximativ 30.000 de lei pe lună, iar necesarul este de cel puțin 100.000 de lei””.

“Sfinte Siluane, adulmecătorule de Duh Sfânt! Sfinte Macarie, ajutătorule al celor săraci! Sfinte Habacuce, apărătorul celor drepcredincioşi! Pe toții mucenicii şi sfinții!” strigă cu glas mare dervişul Drojdie. “Supă chioară? Fasole verde? Mazăre? Cartofi? Fidea? Cine mai mănâncă azi, şi încă, în fiecare zi, asemenea ospețe bahice, bunătăți, şi jertfe? Biscuiți? Napolitane? O, sfântă Filofteia, făcătoare de minuni! O, sfinte Mina, tămăduitor al celor bolnavi! O, preacinstite sfinte multmilostive Ioan al Alexandriei! Mare eşti, Doamne! Bun eşti, Doamne! Că mi-ai deschis poarta acestui aşezământ filantropic de comori nemuritoare, şi inimile acestor oameni îndelung sârguitori în milostenie! Meniu de 30.000 de lei pe zi? Adică… 3 pâini? O pâine dimineața, o pâine la prânz, şi o pâine seara? Doamne, aureşte gura mea, să cânte în versuri slava Filantropiei Tale, pentru aceste daruri!”

După ce lăsă la poartă o pâine, taxa de vizitare a paradisului nababilor, Drojdie o luă cu râvnă prin saloane, să propovăduiască pomenirea lui Dumnezeu, şi să cează un dram de milostenie. După o îndelungată şi aprigă tocmeală cu nababii spitalului, de-a lungul mai multor ani, Drojdie adună: ba câte o înghițitură de supă chioară, ba câte o frimitură de pâine mucegăită, ba câte un bob de orez căzut pe jos. Ba un chiştoc de țigară Carpați, ba câteva fire curate dintr-o cârpă murdară.

Din aceste avuții, după o muncă de chivernisire de o jumătate de veac, dervişul încropi de o pomenire lui Dumnezeu, din care mâncară, şi se săturară, pentru o clipă, toți bogații Caliciei. Chiar şi ultimii 300.

La pomană, Drojdie avea o lumină aurie pe față. S-a închinat la toate icoanele, şi a privit cum bogatul staff al Caliciei cioflăie şi molfăie pâinea, vinul şi uleiul, ba chiar şi lumânarea. Seara, când îngrijitoarea Bisericii a dat să închidă, a zărit, în genunchi, în fața icoanei Sfintei Paraschiva, un om cu o aură galbenă deasupra capului. A strigat la el. Nimic. A dat să îl ridice. Era țeapăn. Drojdie era mort. Murise de fericirea celor văzute, trăite, şi simțite, la pomana lui Dumnezeu. *Că văzuse bogat sătul.*

De acum, în Calicia vor trece milenii până se se mai nască un sfânt asemeni lui, care să îi mai facă lui Dumnezeu o pomenire, din mila bolnavilor.

Ce se vor face, însă, calicii bogați ai Caliciei, toți, dreptcredincioşi din tată-n fiu, estimp?

Îndură-te, Doamne, şi lungeşte-le anii vieții, cu mileniile, să guste şi ei ceva bun pe lumea asta! Baremi Veşnicia…Şi dacă nu vor mai prinde încă o pomană…primeşte-i, Doamne, în Rai !... ori în Împărăția Cerurilor, măcar!…*că sunt şi ei, oameni*!

4-6 martie 2008

Citiți volumul POVEŞTI MURITOARE integral la

http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Liviu-Florian_Jianu-Povesti_muritoare.pdf

Al Florin Țene

Geamănul din oglindă

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZĂ

Prima zi:
Reîntâlnirea

(Eu sunt Domnul Dumnezeul tău!
Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!)

Când am început să citesc într-una din agende-le cu coperte albastre ale prietenului Constantin Ene, era Duminica a douăzecea de după Rusalii, când în Biserica Ortodoxă Română se ținea slujba despre Sfinții Mucenici Evlampie şi Evlampia, cuvioşii Vasion şi Teofil Mărturisitorul. Vizionasem împreună la televizor emisiunea „Universul credinței”. De atunci a început povestea despre un scriitor, prieten din copilărie.

Cerul era acoperit de nori cenuşii. Dinspre biserica din centrul municipiului aşezat pe malul Someşului Mic se auzeau cântece religioase. Constantin Ene, venit pentru zece zile în oraşul nostru, mi-a întins mai multe agende cu coperțile albastre decolorate. Nu ne mai văzusem de mulți ani.

-Citeşte, te rog! Ai să găseşti multe din amintirile noastre.

Am luat una din agende îngălbenită de vreme, cu fotografia lui Gheorghe Gheorghiu Dej pe a doua pagină. Cenuşie imagine. Privind-o, amintirile de atunci au început să capete contur. Mă înfiorau a tristețe. Între timp soția ne-a adus în farfurioare de cristal dulceață de prune umplute cu sâmburi de nucă.

-V-am adus şi baclava, ne-a atenționat Tina, punând o tavă de alamă încărcată de prăjituri pe măsuța din sufragerie.

-Nu trebuia să vă deranjați!

-Nu este nici-un deranj, a replicat Tina. E o plăcere să fii din nou, în casa noastră. Mă duc să vă aduc şi două pahare cu apă.

-Îmi amintesc… cu mulți ani în urmă… mama ta ne-a servit exact cu ce avem în față... atunci când am sărbătorit trecerea examenului de maturitate.

-Constantine, istoria se repetă, dar pe un alt palier de cunoaştere şi existență.

Între timp Tina ne-a adus două pahare de cristal umplute cu apă minerală, după care s-a retras discret în bucătărie.

-Deosebirea este că atunci, în micul nostru oraş nu exista în unicul magazin alimentar „Oltul” apă minerală!

Îl priveam pe Constantin cum mănâncă dulceața cu lingurița de argint.

-Când ne-a servit mama la acel eveniment din tinerețe, dulceața am mâncat-o cu o lingurița de alpaca. Doar farfurioarele şi paharele de cristal sunt aceleaşi. Tina le-a păstrat cu sfințenie!

După ce am mâncat delicatețele aduse de soție am început să citesc din agendă. Privindu-l cu coada ochiului, Constantin se uita la cărțile din biblioteca mea destul de bogată.

10 octombrie:

Continuare în volumul care se poate citi integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Al_Florin_Tene-Geamanul_din_oglinda.pdf

Al Florin Țene

Cronici noi şi poezii

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul CRITICÃ LITERARÃ

OPERA ANGAJEAZĂ O CONŞTIINȚĂ, DAR NU SE CONFUNDĂ CU EA

În artă nu există instinctul spontaneității, fiindcă orice operă, indiferent din ce domeniu artistic provine angajează o conştiință, dar trebuie să subliniem că aceasta nu se confundă cu ea. În artă nu există particularitate definitorie şi absolută, cum nu există un început independent de orice condiție şi relație, ce nu are limite. Pentru cititor şi spectator, la fel şi pentru artist, indiferent din ce categorie artistică provine, arta începe cu operele. Nici un creator, indiferent cât de genial este, nu începe numai din eu şi nici-o operă, cât de mare ar fi ea, nu poate fi definitivă. T. S. Eliot spune că ordinea artei implică mereu relația, comparația, prezentul artistic îşi recheamă, în fiece clipă şi cu fiece apariție nouă, trecutul în complexitatea lui, spre a-l configura mereu altfel.

Inteligența şi rațiunea nu fondează experiența estetică, dar nici nu le elimină. În unele condiții ea poate fi scoasă din conul de umbră în splendoarea luminii prin anumite convingeri, stimulată de idei. Chiar şi efortul unor autori, cum ar fi poeții teribilişti Mihai Gălățanu şi Ianus Marius de a se elibera de inteligență, prin pornografie, rămâne tot o probă de inteligență. Însăşi naivitatea ei, (vezi picture naivă), are estetica ei. La fel poeziile de dragoste pornite din inimă sunt voci ale conştiinței. Sensibilitatea ei, vibrațiile eului au prejudecățile lor. În artă, indiferent de gen, pentru creator ca şi pentru „degustătorul ei” nu există naivitate. Este anacronic să opui un gest spontan unui gest conştient, o creație concepută instinctiv unei creații conştiente, fiindcă orice operă înglobează în ea o conştiință iar receptarea intelectuală este unica ce satisface experiențele ei. Scriitorul, în cazul acesta, nu este cel ce doreşte să se exprime ori să se supună, să emită o gândire conştientă, ceea ce-l caracterizează e valoarea operei sale, nu valoarea a ceea ce exprimă. Adevărata conştiință este o conştiință în act. Opera e o devenire, cum spune Gaetan Picon, *„un act irepresibil, o realitate nouă ce se dezvăluie făcându-se. . . ”*

Creația este mai superioară decât conştiința prin capacitatea sa imaginativă şi de invenție, dar imaginația nu se desfăşoară la întâmplare, fiindcă opera se supune sincerității creatorului ei. Ea îşi datorează efectul unor stări pshiologice. Relația dintre adevărul creatorului de artă, implicit scriitorul, şi adevărul operei sale nu este una între conştient şi inconştient, ci una între explicit şi implicit.

O concepție estetică se poate aprecia şi deduce din orice operă oricât de inconştient s-ar arăta autorul față de adevăratele sale implicații, chiar şi conflictuale. Cum spunea Baudelaire despre Delacroix: „culoarea gândeşte prin ea însăşi”.

Limbajul artistic comunică şi se comunică în acelaşi timp, precum marmura ce se dezvăluie pentru a-şi arăta splendoarea sculpturii din interiorul ei. Acest fenomen se numeşte reflexibilitatea limbajului. Despre limbaj, întotdeauna se vorbeşte înlăuntrul lui, nu numai despre tot ce ne înconjoară ori despre autor. Astfel, cum spunea Picon: *„Asist la naşterea gândirii mele”*, sau mai profund *„nu gândesc, sunt gândit”*, cum toți suntem gândiți de Dumnezeu.

Conştiința autorului nu ține loc de conştiința operei, nu se confundă cu conştiința operei. Între ele există un dialog. Creația şi receptarea se rezolvă în dialogul pe care conştiința implicită a operei îl poartă cu conştiința autorului, pe de o parte, cu conştiința criticului, pe de altă parte.

Activitatea coordonatoare a unei conştiințe intelectuale este suportată de opera de artă pe care chiar ea o conține în stare de potențialitate. Deoarece însăşi conştiința e nelipsită în toate elementele operei, neputând fi separată ca atare, tocmai pentru că este o conştiință în sine, cu posibilități de a avea toate condițiile de realizare.

Hegel spunea că judecata de valoare se pierde într-o dialectică globală a artei, după cum Kant spunea că judecata de valoare este obiectul unei analize psihologice. Însă amândoi filozofii au sesizat rezistența artei la sistematizările de tip filosofic, afirmând multitudinea şi diversitatea istorică

a stilurilor, aşa cum Hegel sublinia că libertatea geniului este nelimitată şi frumosul imprescriptibil. Dar estetica lor rămânea subordonată, în general, definiției metafizice a artei, în ciuda abordării psihologiei sau istoriei.

În tot acest context există o problemă a artei ca reflecție a realității şi o problemă a artei că reuşită a anumitor opere, fiind şi o problemă a ființei artei şi o problemă a valorii ei. Formalismul nu cuprinde realitatea concretă, vezi proza şi poezia optzecistă de la noi, căci dacă estetica conținutului distruge opera revărsând-o în afara formei o aneantizează, reducând-o la scheletul ei, pulverizându-i însăşi carnea-raportul cu semnificațiile. În această problematică nu istoria face judecata, ci judecata face istoria, cum spune Picon. Sentimentul valorii presupune întotdeauna raportarea la o conştiință vie, dar nu în afara istoriei. Opera nu este în istorie, ea este în lectura pe care i-o facem. Sentimentul istoriei nu numai că nu scuteşte de un contact viu cu opera, dar chiar îl şi intensifică. Sunt autori care ştiu să profite de contextual istoric al prezentului în favoarea lor, (D. R. Popescu, A. Buzura, N. Breban, A. Popescu, A. Rău, C. Cubleşan, etc.) când alții sunt recunoscuți de istorie după ce s-a consumat prezentul lor, dar suferind în timpul vieții. (Vezi: Eminescu, Radu Gyr, N. Crevedia, etc.). Pentru cei de azi istoria nu înseamnă numai trecutul, ci şi prezentul cu determinările lui ce acționează atât asupra literaturii cât şi asupra lecturii- indiferent dacă se aplică operelor prezente sau trecute. Cititorul nu se adresează operelor spre a se asigura că participă la artă, el se apleacă spre operă pentru a încerca şi trăi valoarea pe care o exprimă.

Cluj-Napoca
14 iunie 2011

Citiți volumul CRONICI NOI ŞI POEZII integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Al_Florin_Tene-Cronici_noi_si_poezii.pdf

Două imagini de la Cluj, din timpurile "Sămănătorului" 1901-1910
In imaginea de jos, căminul studențesc Cluj - 1905 iar în dreapta port valah

Al Florin Țene

Sonata pentru cresterea ierbii

Drumul Golgotei spre Sfintenie

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

Singurătatea poetului de cursă lungă

Cad ceruri peste alte ceruri în stele stinse de mult
zgura rămasă mocneşte lumină-n adâncuri,
stau pe-o piatră de gând şi ascult
tăcerea din versuri,
doar greierii țiuind în urechi
coboară poteci printre rime
perechi
pentru despărțirea imaginată de noi
care niciodată n-a avut loc,
ne mai unesc şopârle şi şoşonii udați de ploi
ce suflă alizee albastre în fluiere de soc.

Cale lungă are poetul pe lumină
călcând
cu călcâiele bătătorite de dor de ducă
purtând la tâmple câte-o vină în apus
ce-o duce şi acum în gând acolo Sus
şi-n mână cu o floare ce se usucă.

Cale lungă are Poetul călcând pe tăcerea ce vine,
sorbind mierea cuvântului din țâța unei albine.

Se asfaltează cerul

Azi deschizând fereastra spre cerul meu de hârtie
Pe care desenase Dumnezeu stele,
Albastru devenise negru şi utilaje o mie
Vărsau asfalt peste Calea Lactee a viselor mele.

Am închis imediat geamul de gânduri şi frică
Şi mi-am desenat un alt cer de constelații,
Cu altă lumină, alte înțelesuri, să nu zică
Dumnezeu că printre heruvimi mi-am făcut relații…

Începutul

**“Când au văzut ei steaua,
n-au mai putut de bucurie “.Matei 2,10.**

**“Împarte altora bunătățile pământeşti “,
amintea părintele Arsenie Boca,
“ dacă vrei să guşti bunătățile cereşti“,
cuvinte trainice ca roca,
scria duhovnicul de la Prislop mai târziu
despre Sfântul Nil Sinaitul etern şi viu.
Aceste cuvinte l-au urmărit ca un scut
şi înaltă învățătură, de când s-a născut
în 1910, septembrie, două zeci şi nouă
când iarba din Vața de Sus prindea viață
sub rouă.
Era mare bucuria părinților Iosif şi Creştina
că Dumnezeu le-a dat pe Zian
să le fie neamului lor peste vremuiri tulpina.
Botezat Zian nume predestinat, de la Sânzian,
Ziua naşterii Sfântului Ioan Botezător
sărbătorită în iunie 24, în fiecare an,
simbol al încreştinării întregului popor.
La Bujoara pe un deal copilul tăcând
descoperea lumea, sfredelind-o cu-n gând:
să înțeleagă ce-i iubirea şi tot ce-l înconjoară,
lumea făcută de Dumnezeu prima oară.
Învăța ce-i virtutea sub înalta zare
Şi virtuasa punere a ei în aplicare.
Iubea icoana din casă şi rugăciunea,
iar când sora Viorela a trecut la cele sfinte
a cunoscut din plin amărăciunea
ascunzând-o în tăcerea din cuvinte.**

Continuare în volumul care se poate citi integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Al_Florin_Tene-Sonata_pentru_cresterea_ierbii.pdf

Continuare în volumul care se poate citi integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Al_Florin_Tene-Drumul_Golgotei_spre_sfintenie.pdf

Florina-Sanda Cojocaru

Fana

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZA

FANA

1

Doar începuturi.
Destinul meu era hotărât de ceva timp, doar eu refuzam să cred.

Era frumoasă chiar şi aşa, bătută, plânsă… Un păr bogat îi cădea în valuri, pe spate, acoperindu-i faţa ovală, bărbia mică, tremurândă. Verdele ochilor plutea într-o mare de roşeaţă. Încă plângea.

Îşi plângea în tăcere durerea. Era victima propriei ei greşeli, aceea de a iubi un tip frumos, bun şi rău în acelaşi timp. Cuvintele lui veniseră repede, murdare şi nedrepte, la fel şi palmele. El să fi fost omul viselor sale?

Se calmă într-un târziu, şi, încercând s-o împace, îşi începu săruturile tardive şi puturoase. Ea încercă să-şi retragă faţa. El mirosea groaznic a votcă ieftină.

« Îmi vine să vărs.»

Gânduri anapoda îi răvăşeau mintea. El era acolo, lângă ea, sforăind. Fana se ridică uşor de pe pat, îşi potrivi cu mâna părul zburlit, dădu mai încet aparatul de radio, ieşi apoi pe hol, zâmbind prosteşte bătrânei gazde, care pândea probabil de la începutul certei lor.

- Desparte-te de el, îi spuse bătrâna cu faţa morbidă. Te va distruge. Ascultă-mă!

Stătea acolo, aşezată în fotoliul ros de carii, cu maxilarul inferior atârnându-i peste cute de piele săpate în bărbia dublă.

« Eu am nevoie de dragoste, ar fi spus Fana. Nu am nevoie de sfaturi.» Încercă să-l apere:

- Poate că am fost şi eu de vină, dădu ea din umeri.

- Nu te merită, hotărî bătrâna.

- Şi totuşi, mă iubeşte.

- Când şi cum?

- Nu vreau să mă cert cu dumneavoastră.

- Nici eu, dar dacă se mai întâmplă, va trebui să vă mutaţi. Soţul tău, seamănă cu un animal, când bea.

Fana intră în baie. « Ce să fac? Totuşi mă iubeşte. Ştiu asta. » Se privi în oglindă. Era palidă, încercănată. Îşi umezi buzele, apoi îşi spălă faţa cu multă apă. Aşa… Acum, durerea era suportabilă. Ieşi într-un târziu, hotărâtă să-l certe, apoi, îl va ierta, cu siguranţă, ca de atâtea ori.

Mâncarea o făcu sub ochii bătrânei, care-şi păzea propriile provizii.

¦Ce găteşti bun?

¦Un borş de fasole.

- Iar aţi rămas fără bani?

De ce ar minţi-o? La ce ar folosi? Bătrâna ştia oricum, totul.

Spuse încet, după un timp:

- Da.
- Şi chiria?
- Am plătit-o pe luna trecută…
- Şi luna asta?
- De-abia începe, îi răspunse obraznic, Fana.

Aveți nevoie de un om cu care să vă certați? Țin să vă anunț că de-abia am terminat o ceartă, nu mai vreau să încep una. Nu mai pot.

- Şi tu eşti impertinentă, îi reproşă bătrâna.
- Recunosc. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace, atât vreau. Cer mult?
- Fie, tac, spuse bătrâna căzând pe canapea, greoaie.

Continuă totuşi s-o supravegheze, nemulțumită de faptul că nu avea cu cine vorbi.

Fana îşi termină de făcut mâncarea fără să mai scoată o vorbă, apoi se întoarse în camera ei. Deja era 11.Fixă ceasul pentru a doua zi dimineață, se schimbă în cămaşa de noapte, strecurându-se încet în pat, obosită şi înghețată. Încercă să adoarmă, dar gândurile năpădeau multe, deodată.

« În întuneric, gândurile îmi fug aiurea. Mă gândesc la copilăria mea, nimic senzațional, doar visele mele, mereu altele, dar toate mă situau într-o altă clasă socială. Hotărât! Eu eram predestinată unei alte vieți, o viață cu nuanțe de roz, şi multă, multă dragoste.

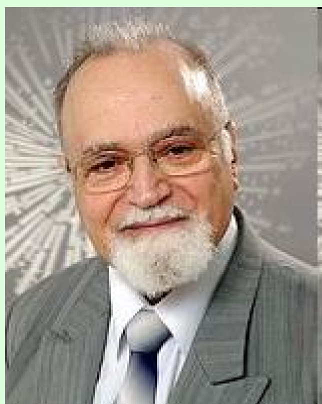
Mi-am dorit să fiu o învingătoare, iar mai târziu, crescând, mi-am dorit să pot controla dragostea, nu ea pe mine.

Eu, cea de aici, din patul acesta străin şi vechi, iubind un om sărac, agresiv, nu sunt deloc cea din vis. De multe ori am încercat să mă sustrag iubirii, am încercat să-mi depăşesc barierele impuse de cineva nevăzut, să sar de la o stare de fapt la alta. Eu, o simplă vânzătoare, la un magazin de cartier, mirosind în timpul programului a salam prea scump pentru mine, a brânzeturi, furând câte 50 de grame pentru a mă hrăni, nu sunt celebra avocată, faimoasa amantă a unui om carismatic. Sunt soția unui lăcătuş mecanic, într-un şantier mizerabil. Trăim de pe o zi pe alta, facem dragoste cu aparatul de radio deschis pentru a nu auzi bătrâna gazdă chiar totul… Oftez. Mă apucă somnul, şi încerc să adorm ghemuită în jumătatea mea de pat. Voi visa în curând. Mi-e dor să dorm, pentru a trăi cu adevărat în lumea destinată mie. Poate că de fapt, acolo trăiesc, şi aici, doar visez. Nu încerc să-mi explic de e ceva patologic în toată această poveste, simt doar că am nevoie de această continuitate a visului meu pentru a putea accepta viața mea mizeră, banală, tristă.

Cobor din maşină. E frig în septembrie. În curând, îmi voi lua blana. Strâng puternic la piept dosarul atât de important pentru mine, pe când poşeta îmi atârnă neglijent, pe umăr, atingând balansat şoldul meu stâng.
Am 29 de ani, arăt bine, în taiorul meu clasic şi în fusta dreaptă, deasupra genunchilor. Doar o bătătură mă deranjează .E de la pantofii mei noi pe care am dat o groază de bani. Deschid între timp uşa micei mele vizuini(spun, dar în realitate e o mică vilă, ascunsă în spatele pomilor şi a viei. Am cumpărat-o de la un evreu ce a părăsit de curând țara.)

Sunt o posesivă. Ştiu că va veni curând Val, tipul pe care trebuie să-l apăr. E un munte de bărbat, bogat; părinții: tatăl, fost ambasador, mama, decedată…E brunet, focos, îmi place, şi, deşi nu e bine, facem dragoste de câteva zile, mai precis de când am preluat cazul lui. Mă feresc de ziarişti cât pot, nu am nevoie de scandal, deşi puțin, din timp în timp n-ar strica. Publicitate gratuită, succes garantat.

Citiți volumul FANA integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Florina_Sanda_Cojocaru-Fana.pdf

George Ene

Cinci sute grafo-clipuri

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZA

PRECUVÂNTARE

GRAFO-CLIPURILE reprezinta o specie literară deja lansată, care-şi aş- teaptă legitimarea.

Ele grupează proze-flash, scurte sau foarte scurte, care surprind viaţa la prima vedere, exact cum ni se înfatişează ea, cu bune si cu rele. Sunt esente. Uneori seamană cu maximele, dar nu sunt maxime, decât în masura în care cititorul doreş te sa le considere ca atare. Alteori seamana cu glumele care apar în presa scrisa, la diferite rubrici de umor, dar n-au nimic comun nici cu acestea. Sunt, mai degraba, exercitii de observare a tot ceea ce ne cade sub simturi. Notate – cum veti putea lesne constata – sunt exercitii de concizie.

În fine, ca sa n-o mai lungesc, va garantez ca merita sa le cititi, sa reflectati asupra lor si chiar sa încercati si dumneavoastra sa scrieti astfel de… “grafo-clipuri”.

Mai adaug doar atât: aceste miniproducş ii literare au fost publicate de mine în cotidianul ”Prahova” din Ploieşti, în publicaţiile ”Concordia”, ”Realitatea UPETROM - ”1 Mai” Ploieşti şi-n cotidianul ”Ploieştii”, imediat dupa Revoluţ ie, până prin... 1994.

grafo-clipuri 1-10

Constatare

Să lupţi, să lupţi fără încetare şi să constaţi că nu e nevoie de atâta luptă pentru că nimeni nu trage cu puşca în Parlament – s-a surprins, vorbindu-şi în faţa oglinzii, politicianul.

Sfârşit

Un câine morocănos dormita toată ziua între liniile tramvaiului. Simţindu-i apropierea se ridica cu greutate şi se aşeza alături, între liniile celuilalt sens. Şi tot aşa, mereu. Ieri, cineva îl trăsese lângă gard. Spectacolul din staţia “Halele Centrale” Ploieşti, care intriga pe toată lumea, luase sfârşit. Ca, de altfel, toate evenimentele din lumea noastră.

Pasăre

— Fiecare avion a fost mai înainte o pasăre, îmi spuse Ada, fiica vecinilor.

— De unde ştii asta? am întrebat-o.

— Păi eu am în casă un avion împăiat.

Acum

Una-două, imediat după Revoluție, pleca în Turcia. În toți aceşti ani, când se înapoia, striga de la poartă: “Trăiască democrația!”…

— Ei, şi-acum?

— Acum? Alaltăieri l-am auzit strigând: “Jos poliția!”

Răspundere

Între “Bună dimineața!” şi “Noapte bună!” există, aşa cum constatăm cu toții, un fâlfâit de lumină şi câteva bătăi de inimă. Da, dar câte bătăi de cap sunt, pe parcursul zilei, ca oamenii să-şi spună unii altora, zâmbindu-şi, “Bună dimineața!”, şi-n fine “Noapte bună!”

Week-end

Ziarele şi revistele se întorc sâmbăta şi duminica în pădure, să devină copaci.

Bună-creştere

“Mişcă, boule!” i se adresă unui semen pedestru grăbitul posesor al Daciei bleumarin nr. PH 06 TAC, a cărui bună-creştere se înfăşurase pe roțile autoturismului său, în plină viteză pe culoarea încă verde, pentru pietoni…

Totul

“E tot ce-mi doresc, iubitule!”

Un singur lucru n-a cerut: iertare pentru tot ce-şi dorise.

Sens

Oamenii vin unii din alții.

Dar ăia, alții, de unde vin?

Din alții mai de dinaintea lor!

grafo-clipuri 11-20

Prudență

Era atât de prudent încât nu-şi călca niciodată umbra:

dacă-l trăgea la răspundere?

Eficiență

— Ştiai că oamenii sunt fie de tipul “ciocârlie”, fie de tipul “bufniță”, după cum perferă să-şi organizeze programul – ziua sau noaptea?

— Am auzit chestia asta… Ai mei sunt toți “bufnițe” pentru că de când cu digitalul nu închid televizorul toată noaptea. Iar ziua dorm.

Geneză

— Tată, la ora de religie ni s-a spus că la început a fost cuvântul. A?a a fost?

— Întocmai, băiete. Uite, tu ai venit pe lume pentru că eu i-am spus mamei tale: “Vreau un fiu!”. Şi ea te-a făcut.

Citiți volumul 500 de grafoclipuri integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/GEORGE ENE - 500 grafo-clipuri.pdf

Vă recomandăm!

Citiți ediția specială la adresele:

http://www.tismana.ro/samanatorul/index.htm
http://www.semanatorul/revista/index.htm

În această lună ediție SPECIALĂ!

ACCESAȚI SITURILE ARTUR SILVESTRI SI MARIANA BRĂESCU SILVESTRI

http://artur-silvestri.com/

http://mariana-braescu.com/

http://www.tomoniu.ro/

CITIȚI ZILNIC BULETINUL INFORMATIV ARP !
PREŞEDINTE ARP: MARIANA BRĂESCU SILVESTRI

http://analize-si-fapte.com/

Cezarina Adamescu

Adierea mătăsii

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

SECVENȚE NIPONE

Farmec nipon –
în formă de fluture
mers de geişă.

Saboți de lemn
ikebana şi ceai
evantai cu dragoni.

Erotism, inocență,
ucenice gheişe –
ceai dansant.

Lanț de silabe
încolonate perfect
poem – haiku.

Tai Chi
sub un copac desfrunzit
la răscruce.

Haiku –
ritual pentru alchimişti
ai cuvântului.

Origami -
din scoici şi hîrtie
lecții de lănțişoare.

Etern feminin –
grație şi exotism
gheişe în mers.

Bătaie cu fluturi
pe chimonou
adieri de mătase.

Abțibilduri
acadele poetice
stampe nipone.

Maiko –
ceremonii ancestrale
invitații la ceai.

Din Niponia
spre oriunde
spiritul s-a înflăcărat.

Palmele
îți miros a poem
sorbit pe nerăsuflate.

Corzi în surdină
soprane-n saboți
gând contorsionat.

Gravuri japoneze –
Pelerinaj la Muntele
Fudji.

Boabe de mărgean
azvârlite pe țărm.
Meduze
fosforescente.

Rochii de voal
sprijină valurile.
Paradă a modei.

Calamari, caracatițe.
Fructe de mare
Sos mexican.

Toate ținute-n frâu.
Doar inima
nu se lasă păzită.

A murit stingher.
La autopsie:
piatră la inimă.

Cântecul
se măsoară cu inima.
După câte tresăriri.

Un veşmânt
croit după inimă
te face mai frumos.

Sufletul cuibărit
în sălaşul de inimă
tace chitic.

Violarea de inimă
ucide şi trupul
şi sufletul.

Intemperii stelare.
Capăt de drum -
fântână secată.

Seară.
Prigoriile se scaldă
în cenuşa întoarcerii.

Kukai.
Câte un cuvânt năucit
se loveşte de gratii.

Intensitate de rug.
Iar între versuri
pauză scurtă.

Aer însuflețit.
Un copil zvârle o minge
în acațul vecinilor.

Îngeri plângând
pentru cel care iese
trântind ușa verandei.

Licăr de stele
în iarba înaltă.
Ploaie de licurici.

Tresăririle apei.
Iar vin îngerii
la fântână.

Imagini iconice -
bărbi lungi
privirile ascuțite.

Un spirit
oferă distincții
marilor absenți la festin.

Numele iluştrilor
încrustat
pe scoarța istoriei.

Şters cu desăvârşire
numele tău mi-a rămas
în celule.

COPILĂRIE DUNĂREANĂ

Copilărie –
rai pierdut
cu râpele tivite-n ceruri.

Un Rai feeric luminat
de lămpi cu gaz
şi de icoane.

Eu țes din razele subțiri
frânturi de vis
şi amintiri.

Zmeu la orizont.
Cal de lemn cu rotile -
copilărie.

Ani de poveste
sărăcie lucie –
eu – un stat de om.

Sălcii la Bondrea
scoici sfărâmate.
Un înecat la mal.

Club de canoe
campioni absoluți
toți frații Muscă.

Vasul Aloma
pe-o coastă la mal –
în cală - sălcii pletoase.

Obleți la ciorpac
somotei.
Din întâmplare – o mârliță

Citiți volumul ADIEREA MĂTĂSII integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Cezarina_Adamescu-Adierea_matasii.pdf

George Anca - Tangoul tigrului

Fragment din eseurile care se pot citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul TEATRU

NEFERTITI

(scenometrie - *Tangoul tigrului*)

PROLOG

PAMFIL

La un om odată vin cele trei Ursitoare ca să-i ursească pruncului de curând născut. În casa lui se aflau atunci Sf. Gheorghe şi Sf. Dumitru, care au auzit ursirea prin gura celei mai mici dintre Ursitoare:

CEA MAI MICĂ URSITOARE

Copilul va creşte mare şi când se va însura, va trece cu mireasa lui peste un râu, va cădea de pe cal şi va muri înecat!

PAMFIL

Cei doi Sfinți, auzind aceasta, spun omului că atunci când va fi să-şi însoare feciorul, să-i poftească şi pe dânşii la nuntă. Ceea ce omul nu uită să şi facă. Nunta trebuia să treacă peste apa hotărâtă. Atunci Sf. Dumitru, ca să împiedice îndeplinirea sorții, îşi schimbă calul său cu al mirelui, dar nu se ştie cum se întîmplă, căci calul lui Sf. Dumitru poticni, iar cu coada stropi pe mire, aşa că acesta s-a înecat numaidecât. Văzând aceasta, Sfinții merseră la Dumnezeu şi se rugară ca să-l învieze. Dumnezeu însă le răspunse că

DUMNEZEU

una ca aceasta s-ar putea face numai dacă părinții mortului şi-ar da din zilele lor.

PAMFIL

Dar aceştia nici nu voiră să audă şi astfel mirele rămase bun mort.

IVONA

Aşa că Dumnezeu lucrează altfel decât e în capul oamenilor. Şi există un destin, o karmă, fiindcă mie mi-a ghicit 'Orbul de la Răşinari' (am martoră o prietenă de liceu ce se află şi ea în Germania mai de mult) că mă mărit cu el şi mi l-a descris şi că o să umblu pe jumătate din globul pământesc şi că la sfârşitul vieții voi trăi în nord, în zăpadă etc.etc. şi că voi avea foarte greu copii etc.etc. Am pierdut trei copii la 6 luni şi ceva zile.

ILINCA

Din apă iese un om şi-i spune:

OMORÂTORIUL

Dacă mi-i aduce tu mie o fată, să ştii că-ți dau cinci milioane.

ILINCA

Ficiorul de împărat ştia în acel oraş o văduvă bolnavă, cu trei fete. Se face doctor şi spune să vie fata cu dânsul , că-i va da doctorii. Când au fost afară din oraş i-a spus:

FICIORUL

Dacă vrai să mergi cu mine, bine; da de nu, te omor!

ILINCA

Omorâtoriul îl cheamă iarăşi pe ficiorul împăratului la mal. El vine, căci iarăşi avea nevoie de bani.

OMORÂTORIUL

Du-te şi mai adă-mi o fată, a zis el: trebuie să ştii că până acuma am avut 99 de fete şi pentru că nici una n-a ascultat pe toate le-am tăiat, vreu să mai fac o încercare şi cu această a sutelea, şi dacă nu va asculta, atunci am să mă duc prin lume şi să tai toate femeile câte sunt, şi mici şi mari, şi copile şi bătrâne, să nu mai fie nici picior de femeie pe pământ.

Citiți volumul NEFERTITI - Tangoul tigrului integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/George_Anca-Tangoul_tigrului.pdf

MOFTANGIUL BLAZAT

E cu neputinţă ca acest tip să nu vă fie cunoscut. La teatru, în tranvaĭ, în drumul de fier, l-aţĭ auzit de sigur vorbind tare, debitîndu-şĭ, cu glas sonor şi cu gesturĭ studiate, preţiosul luĭ repertor de fraze ciugulite de prin gazete cotidiane, vecinic plîngîndu-se de ţara asta păcătoasă, de oamenii carĭ-o cîrmuesc, de neamul nostru tembel, neam de falițĭ, de trîntorĭ şi de palavragiĭ, neam putred şi netrebnic, în viitorul căruia el unul nu maĭ are nicĭ o speranţă. E, vezĭ bine, şi acesta un mijloc de a prosti pe semeniĭ tăĭ şi de a-ĭ speriea cu cinstea ta şi cu adîncimea spirituluĭ tăŭ de observaţie Mulţĭ, ascultîndu-l, şĭ-or fi zicînd: «Ce bine vorbeşte! . . . Eată un om care dac'ar fi avut puterea 'n mînă, n'ar fi făcut nicĭ una din greşalele, pe cari cu atîta energie le înfierează».

De obiceiŭ acest palavragiŭ de răspîntiĭ, căruia toate-ĭ put în patria luĭ, e ceea ce se numeşte «un om bine situat», are o funcţie importantă, garnisită cu două-treĭ sinecure binişor retribuite, ia parte la toate serbările şi banchetele oficiale, intră gratis la teatru şi la Ateneŭ, dispune de-un bilet de liber parcurs pe toate căile ferate romîne şi-ĭ membru în maĭ multe societăţĭ culturale. Cum vreţĭ să nu se plîngă de-o asemenea ţară?... El a trecut liceul cu mofturĭ. Cu mofturĭ şĭ-a dobîndit un titlu universitar şi tot cu mofturĭ a dat în lăturĭ pe ceĭ cari aŭ muncit, şi ĭ-a lăsat în urma luĭ, departe. Cum să nu se revolte el acum în contra profesorilor pe cari i-a păcălit atîţia anĭ, în contra miniştrilor cari i-a îmbolmojit cu vorba ş'a obţinut de la eĭ tot ce-a vrut, în contra societăţiĭ care cască gura la palavrele luĭ şi-l aplaudă, în contra neamuluĭ din a căruĭ muncă trăeşte aşa de bine! El nu s'a trudit, el n'a asudat pentru nimic în lumea asta, toate i-aŭ venit de-a gata, şi cînd trece pe stradă, noĭ ne luăm cu respect pălăria la el, şi ne simţim măgulițĭ cînd ne 'ntinde mîna, şi-ĭ ţinem hangu cînd îşĭ batjocoreşte ţara. Cum vreţĭ să nu ne despreţuiască şi să nu ne trateze ca pe nişte găgăuţĭ, cînd vede cu ce puţine arme ne birue, cu ce ieftene mijloace ne cucereşte şi ne domină! — Onorurĭ, funcţiĭ, atîtea succese dobîndite repede şi fără nicĭ o osteneală, aŭ sfîrşit fireşte prin a face din el un om blazat. Vieaţa nu maĭ are pentru dînsul nicĭ un farmec. Ar dori să vie o invazie de la Miazănoapte, să ne robească şi, sub loviturĭ de cnut, să ne civilizeze. «Un Nerone, un noŭ Nerone, care să dea foc capitaleĭ, întreaga ţară s'o treacă prin foc şi prin sabie — eată ce ne-ar trebui!» Şi cască plictisit, în tăcerea plină de admiraţie şi de respect a celor carĭ-l ascultă.

Nu e unul, nu sunt doĭ, ci e o speţă numeroasă de bîr-

fitorĭ de aceştia, cari cred că e o notă de distincţie şi de originalitate să-şĭ ocărască ţara şi neamul. Şi noĭ înţelegem bine că toată revolta asta a lor e o revoltă prefăcută şi numaĭ aşa de paradă, — cu toţiĭ ştim că oameniĭ aceştia n'aŭ lucrat nimic şi n'aŭ produs nimic în ţara asta pe care-o batjocoresc, ştim, că numaĭ de plîns n'ar avea dreptul să se plîngă trîntoriĭ aceştia fericiţĭ aĭ milostivuluĭ nostru buget, ştim şi cu toate astea-ĭ ascultăm cum ne insultă, şi nu le răspundem nimic. Ia să poftească un Ungur să vorbeasc'aşa de ţara luĭ, — în fie care cetăţean ar găsi un apărător al demnităţiĭ patrieĭ luĭ. La noĭ sentimentul acesta nu e încă ajuns la deplina luĭ desvoltare. Cîte vorbe frumoase şi înălţătoare şi demne de ţinut minte n'aŭ fost rostit apostoliĭ şi profeţiĭ noştri în momentele lor de fericită inspiraţie! Cine le maĭ ştie? Cine stă să le maĭ dezgroape şi să le maĭ scoată la lumină de pe unde-or fi dormind uitate! Dar o vorbă de ocară despre ţara noastră, o necuviinţă pe care-a spus-o un capelmaistru zeflemist acum douăzecĭ de anĭ, este şi azĭ repetată de gazete, ca ceva de foarte mare haz, ş'o ştiŭ şi copiiĭ. — Cum vreţĭ ca numărul moftangiilor să nu sporească, în atmosfera asta... aşa de prielnică pentru eĭ! Orĭ unde se duc, şi orĭ cînd deschid gura, îşĭ găsesc mica lor galerie, gata să-ĭ aplaude. Ştiŭ oare nemerniciĭ aceştia cît răŭ ne fac, fără să vree? Işĭ daŭ eĭ samă cît de bine servesc, bîrfindu-ne aşa, cauza adevăraţilor noştri duşmanĭ, cari trăesc aicĭ cu noĭ, şi caută să-şĭ facă arme din slăbiciunile noastre şi biruinţă din durerile noastre?... De sigur că nu ştiŭ, cum nu ştim nicĭ noĭ cît de vinovaţĭ suntem cînd le batem în strună şi facem haz de palavrele lor....

RAREŞ.

Din Sămănătorul, anul I, vol. II. - No 27 din 29 septembrie 1902 * Rareş era unul din pseudonimele lui Alexandru Vlăhuță

Iată un articol din Sămănătorul, anului 1902 * Nu vi se pare că timpul parcă a stat pe loc? Moftangiul 2011 e la fel ca moftangiul blazat din anul 1901 ! Numai că acum ziarele de mahala îi zic «fițosul»

Continuare din numărul trecut. Va urma...

ciune intelectuală. Chendi a apărut deocamdată incidental în revistă: în nr. 3, cu o violentă notă polemică împotriva lui Brănișteanu de la *Facla* și cu o cronică (în nr. din 30 decembrie 1901), spiritual negatoare, la placheta *Vise și lacrimi* de Florian Becescu (poet stupid, care se bucura de oarecare considerație în epocă: a publicat și la *Convorbiri literare*, apoi la *Convorbiri critice*). Va intra în redacție mai tîrziu. Directorii par a se dezinteresa de soarta revistei, mulțumindu-se să-i încredințeze spre publicare din cînd în cînd ceva. (Coșbuc are în primele 27 de numere, dacă excludem editorialul din nr. 2, o singură colaborare: fragmente din traducerea *Divinei Comedii*, în nr. 5.) Întrucîtva mai interesat pare să fi fost Vlahuță (oricum, semnătura sa apare de mai multe ori), dar și el departe de a-și îndeplini îndatoririle de director.

Și totuși, în ciuda acestei letargii, redacția e ostenită, iar directorii, dezamăgiți, vor să dea bir cu fugiții. Deocamdată, se optează pentru soluția temporizării onorabile a impasului. Motivîndu-se venirea sezonului de vacanță, la sfîrșitul nr. 26 (la 27 mai 1901), redacția anunță întreruperea apariției pînă în toamnă. Se încheia un semestru de activitate. Redacția leagă în volum cele 26 de numere, tipărește o tablă de materii pentru întregul volum (involuntar bilanț cu totul dezamăgitor) și se caută o nouă formulă care să asigure revistei cadența și autoritatea dorită. Cafeneaua literară acredita zvonul că revista a expiat, ca atîtea altele mai înainte. Eroare!

Formula (cel puțin redacțional) căutată fusese găsită. La recomandarea lui Coșbuc, în redacție e adus Chendi (în locul lui Gorun), ardelean stabilit de cîțiva ani la București, unde ocupa funcțiunea de bibliotecar la Biblioteca Academiei, gazetar cu oarecare experiență, citit, pamfletar — pînă la răutate — prin vocație și temperament, naționalist și filo-conservator. Se hotărăște deci reapariția revistei, deocamdată în vechea ei formulă directorială, pînă va fi obținută — probabil din partea lui S. Haret — acceptarea unei schimbări de direcție. De la București, Z. Bîrsan (care pînă acum nu colaborase la revistă) comunica, la Paris, prietenului său Sextil Pușcariu: „A reapărut *Sămănătorul*. E vorba ca după vreo cîteva luni să intre pe mîna

noastră, domnii directori voind să se retragă din afaceri. De altcum, de acuma ei nu mai fac nimica sau foarte puțin și de toate se îngrijește «pișpașu» (apelativul amical al lui Chendi, n.n.), el e mai mare. Să-l vezi, cu pălăria lui garibaldiană, în patru colțuri, lăsată cam pe ceafă, îndeletnicindu-se foarte aferat cu socotelile administrației. Numărul întîi (nr. 27, n.n.) e slăbuț, fiindcă ne-am decis să-l scoatem în ultimul moment. Numărul din săptămîna asta e foarte bogat. Și sîntem veseli, mă, veseli cu toții..."[1] Faptul îi va fi comunicat și lui Virgil Cioflec de către Iosif: „N-am avut vreme cu răgaz pînă astăzi să-ți scriu mai pe larg ce prefacere s-a produs în redacția *Sămănătorului*. Lucrul e simplu de altfel: Vl.[ahuță] și Coșbuc rămîn directori pe copertă, revista însă intră în proprietatea noastră și e redactată de fapt tot de noi." Iosif îi solicita colaborarea și chiar venirea la București pentru a intra în noua formație redacțională. Pentru că „*Semănătorul* a prins; e citit, apariția lui e asigurată și stă acum în mîinile noastre să-l prefacem într-un organ puternic al tinereții. Niciodată poate nu s-a prezentat o mai bună ocazie de a ne grupa; visul nostru e aproape de realizare."[2]

Așadar, în toamna lui 1902 (29 septembrie), revista reapare: cu nr. 27. Lectura, fie și numai a acestui prim nou număr, probează cîteva prefaceri de neignorat. Mai întîi, a fost remaniat titlul, devenit acum *Sămănătorul* (pentru o vocală barbară în plus, potrivit observației ironice a lui Arghezi). Revista are acum copertă, pe care e imprimată chiar o reproducere — firește, după Grigorescu (din păcate, prost reprodusă), iar undeva la început e indicat — în vechea formulă, inexistent — sumarul numărului (o adevărată binefacere pentru istoricul literar!). Remanierea se face însă simțită treptat și în conținutul publicației.

Chendi, *spiritus rector* acum (în locul lui Gorun, care dispare pînă tîrziu, în 1903, din sumar), asupra căruia apasă povara redacțională, se străduiește să grupeze în jurul revistei o echipă statornică de colaboratori, uniți între ei prin comunitatea opiniilor estetice și politice. Lucrul se dovedea

[1] Scrisoarea reprodusă în Sextil Pușcariu, *Călare pe două veacuri*, E.P.L., 1968, p. 262.

[2] *Corespondență*, ediția Horia Oprescu, E.P.L., 1969, p. 107—108.

însă deocamdată extrem de dificil de realizat. Acesta trebuie să fie înțelesul aprecierii întîlnite într-un articol semnat de Chendi la 20 octombrie 1902: „Criticul literaturii noastre contemporane va trebui deci să stabilească existența diferitelor grupări, și în munca aceasta va întîmpina dificultăți cu atît mai mari, cu cît mai puțin marcat este caracterul singuraticelor bisericuțe. Căci aproape toate grupările se găsesc într-o veșnică oscilare, unii vin și alții dezertează. Nici o solidaritate de principii, nici o direcție estetică pornită din un complex de convingeri, nici o ambiție de a persista pînă la sfîrșit pe cărarea aleasă."[1] În același articol, Chendi, pornit vizibil spre cucerirea unor colaboratori de prestigiu, îl pomenește pe Iorga (numele istoricului apare *acum* în acest fel, în paginile *Sămănătorului*), protestînd energic împotriva unei false acuzații de plagiat aduse „savantului istoric Iorga." În nr. 31 se recenzează elogios — sub semnătura ardeleanului Al. Lepădatu — o carte a lui N. Iorga. Numele lui Iorga apare tot mai des în revistă, ca o clară invitație la apropiere și colaborare. În nr. 34 (noiembrie 1902), se elogiază măgulitor rolul lui Iorga în istoriografia românească. Anul 1902 se încheie neconcludent.

Anul 1903 aduce o nouă remaniere. Starea de fapt e oficializată, și cei doi directori nu mai figurează pe frontispiciul revistei. În locul vechii mențiuni, apare alta, mai vagă: „sub direcția unui comitet", a cărui componență nu e însă dezvăluită. Chendi continuă să gireze destinele publicației (care-și mută redacția pe Calea Victoriei, la Hotel Imperial, la Minerva rămînînd numai administrația). Proprietar e anunțat a fi Șt. O. Iosif. Temutul polemist e chinuit de ideea necesității fortificării publicației prin semnături de prestigiu. Privirile sînt îndreptate spre Iorga, căruia i se anunță pe o întreagă pagină a acestui prim număr din 1903 iminenta apariție a *Cuvintelor adevărate*. Tot aici, Chendi, într-un articol integrat în aceeași campanie de captare a bunăvoinței, saluta entuziast apariția unor serioase studii de istorie (erau citați Iorga și I. Bogdan), a căror valoare — chiar literară — o depășește pe aceea a scrierilor beletristice curente. De altfel, Chendi confunda (anume?)

[1] Ilarie Chendi, *Două categorii*, *Sămănătorul*, an. I, nr. 30 (20 oct.), 1902, p. 50.

istoriografia cu literatura, vorbind despre aceasta din urmă ca despre „o nouă ramură în literatura națională". Se spune acolo, cu intenții străvezii, că „bărbații cei mai serioși, gînditorii cei mai adînci și cei mai concentrați ai timpului nostru sînt istoricii... Am putea spune că trecutul neamului nostru se află în mîini cu mult mai viguroase ca prezentul."[1] În sfîrșit, după atîtea preparative și sîrguincioase neteziri ale terenului, în *Sămănătorul* apare și semnătura lui Iorga (nr. 2, din 12 ianuarie 1903). Ce-i drept, nu e un articol inedit, ci un fragment din volumul *Cuvinte adevărate* (deci reproducerea unui foileton apărut în *Epoca*), intitulat *Românismul în Bucovina*. Începutul însă se făcuse. Ceea ce, în situația precară a revistei, era foarte important. Revista capătă și alți noi colaboratori: Zaharia Bîrsan (pentru prima oară în nr. 28 din 1902), care alimentează revista nu numai cu versuri, dar — extrem de binevenit — și cu proză, Anghel, Jean Bart (cu o schiță în nr. 29 din 1902), Artur Stavri, I. Petrovici, I. Bogdan, G. Bogdan-Duică, Ion Bîrseanul, Ion Borcea, Ion Adam (începînd cu nr. 36, din 1902), Vasile Pop, Eugen Ciuchi, Miron Aldea (C. Sandu), I. Ciocîrlan (începînd cu nr. 3 din 1903), Brătescu-Voinești, din martie 1903, Natalia Negru, Alice Călugăru, Gh. Stoica, M. Paleologu, D. Nanu, cele două Marii (Cunțan și Ciobanu), Corneliu Moldovanu ș.a. Importantă e și colaborarea lui Ion Scurtu (începînd cu nr. 6, din 1903), care își asumă o parte din responsabilitățile lui Chendi, semnînd de acum încolo — periodic — revista revistelor. La începutul anului 1903, Chendi publica în mod curent foiletoane critice, intrate apoi în sumarul volumului *Preludii*. De menționat ar fi, dintre acestea, pertinentul articol despre poezia lui Iuliu Săvescu. La 13 aprilie 1903 (nr. 15), apare în sumar pentru prima oară și colaborarea lui Sadoveanu, cu schița *Necunoscutul*. Peste două numere, Sadoveanu apare din nou cu *Într-un sat odată*. Publicația dispunea acum de un colectiv compact de colaboratori, dintre care, cei mai mulți, inevitabili întîlniți în mai toate revistele antisămănătoriste și sămănătoriste. Echipa se adunase, deci, aproape în întregime. Numai leaderul lipsea. Dar sosirea acestuia era

[1] Ilarie Chendi, *Semne bune*, *Sămănătorul*, an. II, nr. 1 (5 ianuarie), 1903, p. 2.

Eveniment Editorial - primim de d-l Al Florin Țene

La Editura „Dacia XXI" a apărut un excepțional Dicționar bibliografic, ce cuprinde biografia şi datele relevante a nu mai puțin de 200 de autori, membrii ai Ligii Scriitorilor români. Colectivul ce a lucrat la acest dicționar (Nicoleta Avram, Izabela Cerchezan, Andrei Cete, Sandra Cibicenco, Mădălina Olteanu, Andreia Precub, Roxana Roman) este coordonat de Anda Dejeu, directorul editorial al Editurii Dacia XXI. Consilier editorial este Dl. Florin Țene, preşedintele Ligii Scriitorilor Români, inițiatorul proiectului, proiect ce va aduna, în final date semnificative despre viața şi activitatea literară a membrilor Ligii, în trei volume. Apărut în condiții grafice deosebite, dicționarul este aşteptat cu nerăbdare, el fiind deschizătorul de drum al unor proiecte de anvergură, de la dezvoltarea unor colecții deja existente cum este Dual, până la inițierea altora cu totul noi cum sunt: „Punctul pe i", „Fotograme", etc. şi apariții a unor antologii literare, tematice, în măsură să dea seama de valoarea scriitorilor incluşi în acestea

Pentru dicționarul nostru, comenzile se fac telefonic la editura DACIA xxi sau prin e-mail. Lectură plăcută.Al.Florin Țene

Filme - primim de la d-l George Anca propunerea pentru vizionarea filmului

Este o pagina de ISTORIE a BASARABIEI , adevarata Istorie a Basarabiei, a Romaniei implicit. Practic este vorba de inceputul Holocaustului Neamului. "Odessa in flacari" urma traditia inaugurata de primul mare film romanesc din 1912, care omagia victoria trupelor romane in Razboiul de Independenta din 1877. "Odessa in flacari" este o pagina vibranta de istorie, aratand lumii, in 1942, la Festivalul de la Venetia – unde de altfel a castigat Marele Premiu – ce inseamna ocupatia bolsevica si teroarea stalinista

Vedeti filmul ODESA IN FLĂCĂRI la
http://telecinemateca.com/odessa-in-flacari-filme-romanesti/
precum şi la Semănătorul împreună cu secvențe din al doilea război mondial la lista de redare TELECINEMATECA
http://www.youtube.com/user/semanatorul

Părintele Arhimandrit Legionar Arsenie PAPACIOC a plecat la Domnul. Fie-i odihna în pace!

Din învățătura Părintelui Arhimandrit Legionar Arsenie PAPACIOC:

- Credeți că s-au făcut progrese în cadrul mişcării ecumenice, a dialogului cu catolicii şi protestanții? Adică vedeți un duh bun?
- Nu, nici un progres nu se poate face, indiferent ce i se propune şi cine întreține un dialog; dar înseamnă că cineva e vîndut, ori laş, ori neortodox, ori nu cunoaşte frumusețea şi văpaia Ortodoxiei.

- Mai mulți teologi...au afirmat că mişcarea ecumenică ar fi o creație a masoneriei. Ce spuneți?
- Nu este o creație a masoneriei, este o creație a dracului.

- Dacă v-ar spune cineva că sunteți habotnic, ce i-ați răpunde?
- Nu, dragă, sunt ortodox!

Trimis de Andrei Sorin - Adevărul de Teleorman

Donații de reviste şi cărți la Sămănătorul

Din partea revistei "Luminătorul" de la Chişinău, am primit setul de reviste din imaginea de mai jos cu toate dificultățile de tipărire a acestei reviste de ortodoxie UNICA din Republica Moldova. Mulțumim redactorului-editor prof. Petru Buburuz, magistru în teologie, preşedinte al Societății Culturale şi Bisericeşti "Mitropolitul Varlaam" şi pr. Viorel Cojocaru pentru donație iar cine doreşte să colaboreze sau să doneze revistei "Luminătorul" ceva iată adresa redacției:

Chişinău, 2051, str. Vişinilor, 32, e-mail prviorelcojocaru@gmail.com

Printre primii care şi-au exprimat dorința de a da o mână de ajutor a fost distinsul nostru colaborator Alex Berca din SUA. Se pare însă că pentru bieții noştri moldoveni e greu să faci cunoscut contul bancar mai ales pentru ... americani. E plin pământul lor de oase de eroi români dar pe deasupra lui încă se mai plimbă cizma rusească încălțată pe piciorul mancurților. Un popor care ținteşte controlul conduitei şi al cutumelor altui popor, nici el însuşi nu poate fi liber. Fii liber, respectând libertatea celuilalt!

Din căsuța poştală a Sămănătorului

Cu un sentiment de deosebită stimă şi aleasă prețuire, pentru toți aceşti veritabili militanți pentru promovarea valorii în cultura română, vă mulțumesc din suflet, pentru fiecare număr al revistei, ce constituie un nou motiv de bucurie, de fiecare dată. Persuasivă, în dovedirea faptului că preocupările culturale autentice şi valoroase, încă mai există, revista Semănătorul aduce în atenția iubitorilor de literatură şi nu numai, oameni dedicați acestui demers înălțător. Felicitări pentru tot ceea ce reuşiți să faceți şi mult succes în continuarea unei astfel de munci, care pune în valoare românul şi spiritul autentic românesc! GHEORGHE A. STROIA - Adjud

Revista ARMONII CULTURALE

Ne-au mai trimis mulțumiri şi felicitări:

Ştefan Doru Dăncuş - Revista Singur, Mariana Buzianu - Asociația Belgerom Tismana, Mariana şi John Gardner

Le mulțumim!

Nicolae N. Tomoniu - Fundația Tismana

Au citit şi au popularizat Sămănătorul
MULŢUMIM!

CITIŢI-MĂ şi daţi-mă mai departe prietenilor dvs.!

Mult Stimate Domnule Director Nicu Tomoniu,

Vă mulţumesc pentru bucuria ce am simţit-o la primirea Revistei «Sămănătorul», pe care am început s-o citesc.

De asemenea, am retransmis-o prietenilor mei, chiar acum câteva minute.

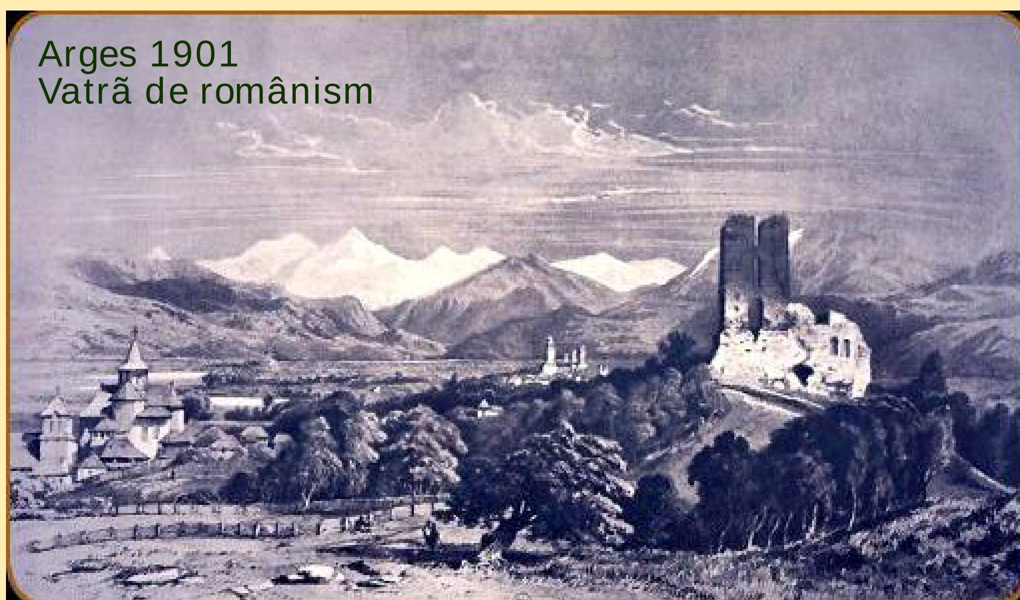
Ştiu, sunt sigur, că şi ei au primit-o cu aceeaşi bucurie, pe care am încercat-o eu.

Cu multe mulţumiri, vă doresc putere de muncă înzecită şi dăruire, pentru a continua cu această binecuvânttă pasiune.

Mircea Vâlcu-Mehedinţi

Da , Va multumesc pentru revista si alte informatii utile.
Transmit tuturor prietenilor , colegilor si colaboratorilor mei.
Va doresc multa sanatate si succes !
Zoltan Pasztai
Pásztai Zoltán Ph.D.
Associate Professor, University of Oradea / Romania

Primim de peste ocean:

Iubite Dnule Profesor Nicu Tomoniu,

Dacă se poate adresa o felicitare cuiva pentru meritele şi eforturile desfăşurate într-un domeniu atât de bogat şi de absolută necesitate pentru un popor a cărui trecut îl ține la suprafața vieții mult mai mult decât prezentul, acela este Dnul Profesor Nicu Tomoniu.

Vă felicit din toată inima pentru acest al treilea număr al Revistei (pe care am am avut plăcerea de a-l citi şi difuza larg, la un număr de peste 50 de persoane (din SUA, Canada, Germania, Franța şi Israel).

Toți aceşti prieteni ai cărții, revistei şi gânndilor ce umple conținutul revistei Dvs. sunt deosebit de bucuroşi de darul pe care dvs. îl oferiți şi amintirii celui care a fost şi rămâne Artur Silvestri.

Vă felicit pe Dvs şi îi mulțumim distinsei Dne Silvestri ce patronează aceste eforturi şi deosebite bucurii literare.

Cu mult respect şi considerați,

Dr. Alex Berca, SUA

Sequences video de la culture Bamum - Cameroun

Videoclipuri ale culturii Bamum - Camerun

Vedeți lista de redare Le Royaume Bamum de la

http://www.youtube.com/user/semanatorul

Clin d’oeil au pays Bamum (Cameroun)
http://www.youtube.com/watch?v=JFp0T8uRP8o

NGUON événement touristique et cuturel du peuple Bamoun de Foumban a Ouest du Cameroun
http://www.youtube.com/watch?v=0FKizJBr4_U

Le Sultan Roi des Bamoun fixe la date du Nguon 2010
http://www.youtube.com/watch?v=RAiQ2Etc9Nk

Bamoun booty dance http://www.youtube.com/watch?v=gz85nLopU9c

JERRY LAND http://www.youtube.com/watch?v=o-W9kgxySaM

Autre culture

Mundu Legeng http://www.youtube.com/watch?v=MThGZeUjr9s